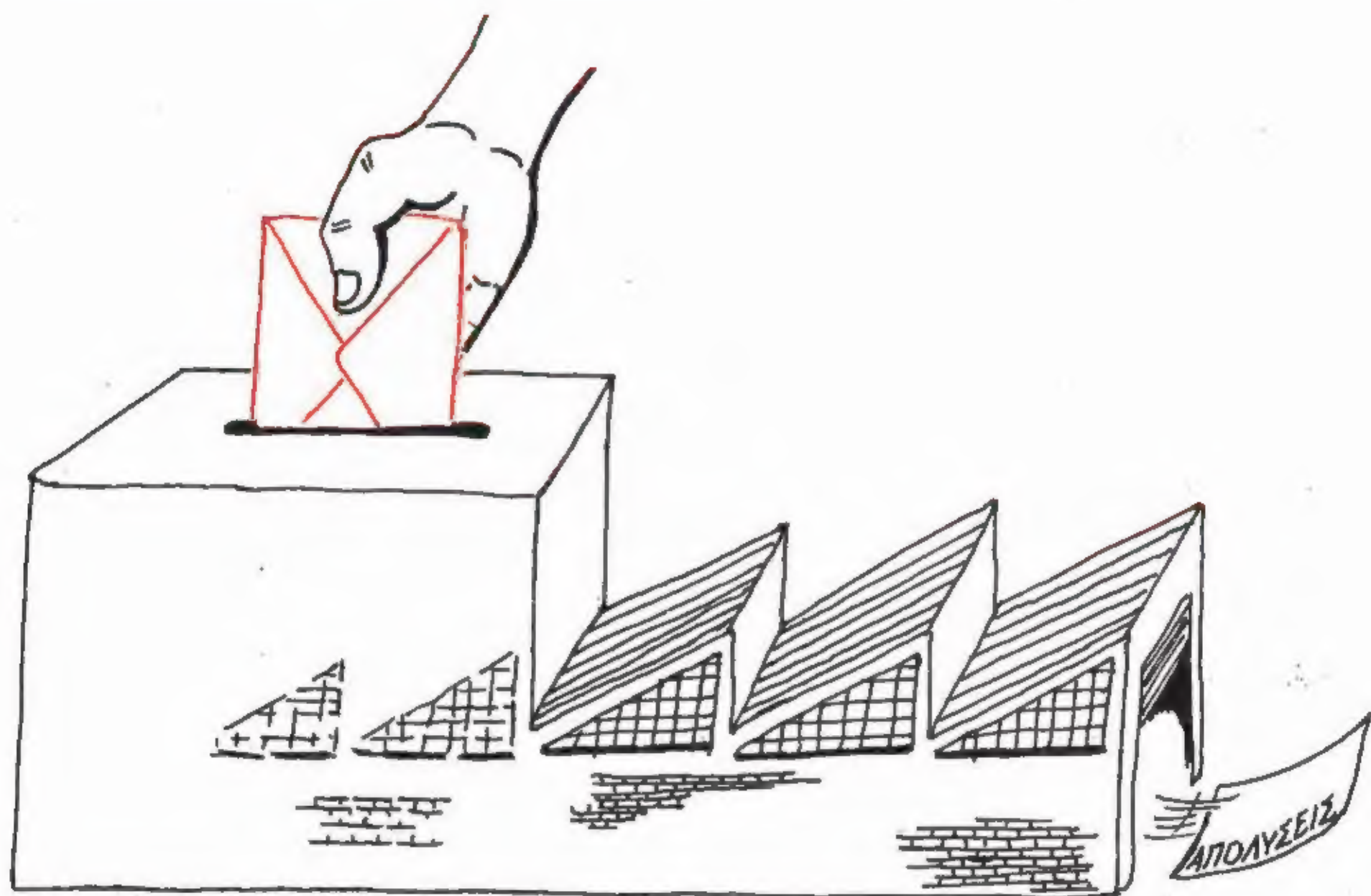

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ

Ν° 46
ΟΚΤΩΒΡΙΣ '82
δρχ. 30

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

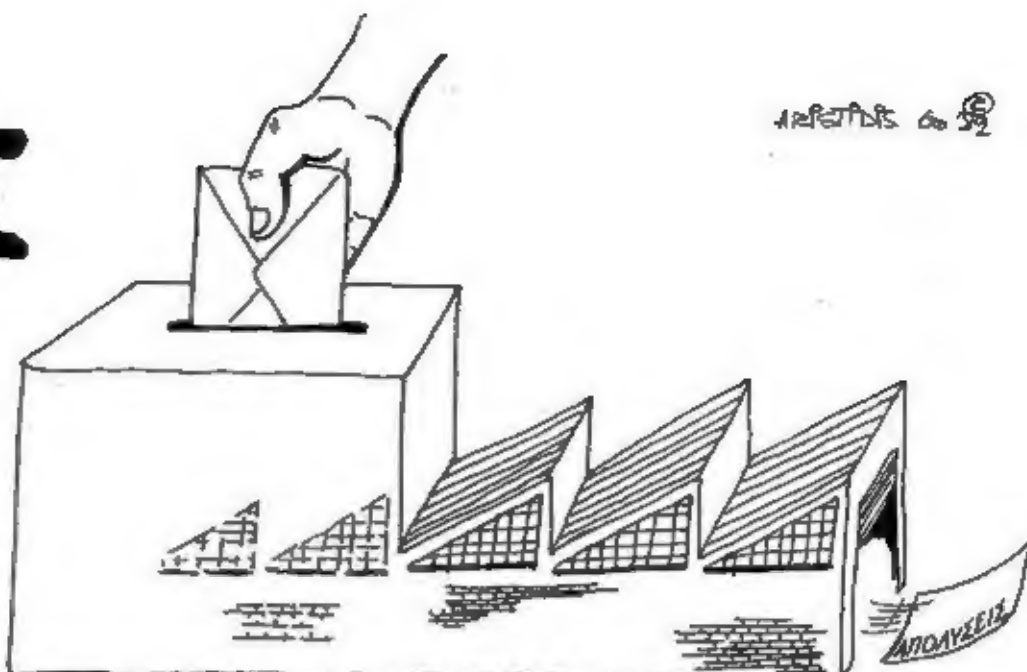

ARISTIDIS G. 82

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ : τα προβλήματα δεν λυ-
νονται με μια ψηφο * **ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ**
ΠΑΣΟΚ * **ΟΙ "ΘΕΒΕΙΣ" ΤΟΥ ΚΚΕ** * **ΠΥΡ-**
ΚΑΛ * **ΒΙΑΜΑΞ** * **ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ**
ΕΤΡΑΤΙΩΤΩΝ * **ΜΙΚΡΑΔΙΑΤΙΚΗ** *
ΒΙΑΣΜΟΙ * **ΠΟΛΩΝΙΑ** * **ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ**

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

τα προβλήματα δεν λύνονται με μια βκετη ψηφο

Εκλογές ύποτονικές αλλά κρίσιμες. Σίγουρα δεν κρίνεται ούτε η αποσταθεροποίηση της δημοκρατίας ούτε η τοπική αυτοδιοίκηση. Το ΠΑΣΟΚ έχει την υποστήριξη, έστω και κριτική όλων των κομμάτων και κανείς δεν σκέφτεται να το κουνήσει, ενώ το περιεχόμενο και η σημασία της τοπικής αυτοδιοίκησης έχει κριθεί από χρόνια. Αντίθετα αυτό που κρίνεται άσφρα περισσότερο τις σχέσεις των κομμάτων μεταξύ τους, καθώς και την δυνατότητα δημιουργίας νέων πολιτικών σχηματισμών. Γι' αυτό άλλωστε και όλα τα κόμματα περιμένουν με αγωνία το αποτέλεσμα των δημοτικών εκλογών, ενώ ο κόσμος κοιτάει σαστισμένα και αναρωτιέται τι θέλουν από την ψήφο του.

ΠΑΣΟΚ ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΟ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟΔΕΞΙΕΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Όλα τα κόμματα περιμένουν να δοθεί τι σήμα ένας χρόνος κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ και να καθορίσουν την τακτική τους. Το ερώτημα που πλανάται είναι κατά πόσο συνεχίζει το ΠΑΣΟΚ να διατηρεί την πλατεία σύμμαχια που τό έφερε στην εξουσία πάνω απ' όλους είναι το ίδιο που άνησχε για τις πιθανές διαφορές το προς τα δεξιά όσο και προς τα αριστερά. Οι ψήφες αλλά και οι προστάσεις για την δημιουργία ενός κεντροδεξιού κόμματος είναι κάτι που φοβάται το ΠΑΣΟΚ και ξέρει ότι μια διαρροή των κεντρικών ψηφοφόρων του θα ενίσχυε ακόμα περισσότερο αυτή την προσπάθεια. Το ίδιο όμως άνησχε και για το τι θα συμβεί στο άριστερό έκτενο κομμάτι που υποστήριξε ΠΑΣΟΚ στις τελευταίες εκλογές. Η μετακίνησή του προς το ΚΚΕ θα φέρε δυσκολίες στην κυβερνητική πολιτική των επόμενων χειμώνα. Τα έργοστάσια που κλείνουν, οι νέες συλλογικές συμβάσεις που έρχονται, το πάγωμα των τιμών στα αγροτικά προϊόντα, θα χρειαστούν την μεγαλύτερη συνεργασία του ΚΚΕ για να περάσουν.

Αλλαγή ενώ μέχρι τώρα το ΠΑΣΟΚ μπόρεσε για ένα χρόνο να κινηθεί αρκετά αυτοδύναμα στα διάφορα μέτρα που έπαιρνε, και άναγκαζε με μεγάλη ευκολία τα άλλα κόμματα να προσαρμοστούν σ' αυτά, άνησχε μήπως τα εκλογικά αποτελέσματα το άναγκάσουν σε πολιτικές συμμαχίες που το ίδιο έχει άρνηθεί. Προς την κατεύθυνση της αυτοδυναμίας του ά βοηθάνε όσο μπορούνε τόσο η ΕΔΑ όσο και το ΚΚΕ (εσ) που κατεβαίνουν μαζί του θέλουν να δείξουν έστω και συμβολικά (τι άλλο από συμβολική είναι η ύπαρξη και παρουσία τους) ότι η άριστερή διανόηση υποστηρίζει ακόμα ΠΑΣΟΚ.

Αντίθετα με αυτά τα δύο, το ΚΚΕ ελπίζει να μεγαλώσει το ποσοστό του όχι για να συγκρουστεί με το ΠΑΣΟΚ, αλλά για να άναγκάσει να συνεργαστεί μαζί του. Ελπίζει πως το δυνάμωμά του θα σπάσει την απομόνωση του από την κυβέρνηση, όχι βέβαια για να υπέι οάυτη (τό όραμα της Γαλλίας τό κυνηγάει παντού), αλλά τουλάχιστο να γίνει αποδεκτό στην κυβερνητική πλειοψηφία (δηλαδή να τό συμβουλευτεί ή κυβέρνηση στα μέτρα που παίρνει). Αλλά είναι τό όρια της "πραγματικής" αλλαγής που προβάλλει σαν σύνθημα τό ΚΚΕ. Η μεγάλη δοκιμασία θα είναι πάντως, για τό ΝΔ. Οι ζητώσεις στο έσωτερικό της και οι άνησχι-

ες στο έσωτερικό της (βλέπε άρθρο γραφία καθημερινής και βήματος) έχουν κορυφωθεί. Ελπίζουν ότι τ' άπο τελέσματα των εκλογών (μιά μείωση της δύναμης του ΠΑΣΟΚ από τον κεντρώο χώρο), θα ενισχύσει τις φιλελεύθερες τάσεις της ΝΔ και τό πλίσιασμά της προς τό κεντρώο ύπολείματα. Γι' αυτό άλλωστε, και με τις προσεχείς εκλογές κρίνεται όχι μόνο ή παραμονή του Αβέρωφ σαν άρχηγού της ΝΔ αλλά και τό άνοιγμά της προς τον κεντρώο χώρο. Η "μάχη" των Αθηνών με Τζανετάκη και Τσουδερού θα είναι δείγμα της εκλογικής δύναμης που διαθέτει αυτή ή συνεργασία.

ΑΠΟΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΣΗ

Γιαυτό και ή άντιμετώπιση των σημερινών εκλογικών άνομέτρησης της δεξιάς και της "δημοκρατίας" ή σαν άπαρχή αποσταθεροποίησης της κυβέρνησης από την ΝΔ είναι λανθασμένες. Είναι άλλωστε πάντοτε τό άλλοθι των κομμουνιστικών κομμάτων (τόσο του ΚΚΕ(εσ) όσο και του ΚΚΕ) για να δικαιολογήσουν ή συνεργασία τους και την ύποστήριξη τους στην κυβέρνηση. Είναι ακόμα και ή σύγχυση όρισμένων που συνεχίζουν να άντιμετωπίζουν τό ΠΑΣΟΚ σαν "ρεφορμιστικό" ή σαν "έργατικό" κόμμα.

Πάντα απ' όλα ή δεξιά βρίσκεται σε διόλωση και όχι σε άνασύνταξη. Έσα-έσα μετά τις εκλογές, και έξαργεται κι από τό άποτέλεσμα, θα κάνει προσπάθειες να προσδιορίσει πού ξεκάθαρα την τακτική της άπέναντι στο ΠΑΣΟΚ. Πάσχει και αυτή ό πως και τό άλλα κόμματα της άντιπολίτευσης, από έλλειψη υποδομολα για την νέα περίοδο. Βασικός στόχος της πάντως είναι να μπορεί να επηρεάζει την κυβερνητική πολιτική δίνοντας σταθερότητα στο "θετικό" στοιχείο της και διευκολύνοντας έτσι την άστική τάξη να όξειποιήσει τό έκαυχρονομιστικό πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ.

Δεμένο μ' αυτό είναι και ή έμσοσύνη με την όποια περιβάλλει τό ΠΑΣΟΚ τόσο ό ΣΕΒ όσο και ή ΕΟΚ. Με μιά ρεαλιστική άντιμετώπιση, όόκο λα θα μπορούσε άλλη κυβέρνηση να διαχειρίζεται τόσο άναίμακτα την σημερινή κρίση. Κλείνουν για τρίμηνο, για έξι ώμην και για πάντα διάφορα μεγάλα έργοστάσια, και αυτό περνάει στο φιλά των έφημερίδων.

Αναίρουονται ούσιαστικά μέτρα που καθιερώθηκαν με τυμπανακούσεις (όπως αυτόματη Τιμωριθμική Άναπροσαρμογή) δεν άκούγεται καμιά άντίρρηση από πουθενά. Η "έπανοδια πραγμάτευση" με την ΕΟΚ και τό ΝΑ ΤΟ μπορεί στο γνωστό κανάλια της κομμουνιστικής διπλωματίας (έλληνο-τουρκικός και έλληνοαμερικάνικος διάλογος κλπ) και τό όόο ΚΚΕ μιλάουν για συμπάρτηση όλων των δημοκρατικών δυνάμεων ένώντια στη δεξιά που "ύπονομεύει την αλλαγή". Τό πόσο τελικά ψεύτικη είναι αυτή ή κινδυνολογία φαίνεται και από την τακτική που την συνοδεύει. Απτό την μιά ψήφος ή ύποστήριξη του ΠΑΣΟΚ για να άποκρούσουμε την δεξιά και από την άλλη πάγωμα των ά γώνων. Κι όμως είναι άρεκτά καθαρό και έχουμε άρεκτά παραδείγματα μεχρι τώρα ότι μόνον ένα δυνατό κίνημα, μπορεί να διαφυλάξει και την δημοκρατία και τις κατακτήσεις του. Άλλωστε σήμερα τό πρόβλημα για τις όποιεσδήποτε δημοκρατικές κατακτήσεις είναι οι πιέσεις του ΠΑΣΟΚ: στις βαρυσήμαντες όμιλίες κυβερνητικών στελεχών (Έννεματά, Άρσένη, Παπανδρέου) τό βάρος πέφτει συστηματικά στις προεξοποιήσεις ένώντια στην "κατάχρηση δικαιωμάτων" από τους έρνάτες.

ΚΑΙ Η ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ

Και τό τελευταίο έρώτημα που γεννιέται σ' αυτές τις εκλογές, είναι πόσο από τό άποτέλεσμα θα έ πιεραστεί ή ίδια ή τοπική αυτοδιοίκηση. Πόσο δηλαδή άν βγει ό "δημοκρατικός" συνδιασμός και όχι ό δεξιάς αυτό θα δώσει μεγαλύτερες δυνατότητες στο να λυθούν προβλήματα στέγης, ύγείας, όύπανσης και περιβάλλοντος.

Εδώ βέβαια καλά είναι να θυμηθεί κανείς ότι οι περισσότεροι από τους δήμους βρίσκονται σε "δημοκρατικό" χέριο εδώ και χρόνια και τίποτε δεν έχει αλλάξει. Μήπως είναι τότε πρόβλημα σχέσεων κεντρικής έξουσίας και δήμων που τώρα πιά έχει αλλάξει; Στην Ελλάδα σε άντίθεση με άλλες καπιταλιστικές χώρες, ποτέ δεν άναπτύχθηκε τό κράτος - πρόνοια που να άναλλάξει μέρα από τό έξοδα άναπαγωγής της εργατικής δύναμης όπως στέγη, πρόνοια, συγκοινωνία, σχολεία, περιβάλλον κ.α. Αντίθετα αυτά όλα στο με

γαλύτερο τους μέρος στην Ελλάδα άνηκαν σε ιδιώτες. Έτσι οι ίδιοι οι δήμοι δεν έπαιζαν ποτέ τό ρόλο άποκεντρωτικής διαχείρισης αυτού του τομέα. Αντίθετα ύπήρξαν μόνο σαν διοικητικοί μηχανισμοί άποκέντρωσης, κάποιων λειτουργιών (γάμα γεννήσεις-θάνατοι-όκουπ(δία), που πολύ λίγα είχαν να κάνουν με προβλήματα καθημερινής ζωής.

Ακόμα και εκεί που τό κράτος προχώρησε σε κάποιους έδους κρατικοποιήσεις οι παρεμβάσεις (πολεοδομικές ρυθμίσεις), προτίμησαν να τις έλέγξει κεντρικά παρά να τις έμπιστευθεί στους δήμους.

Αυτή ή κατάσταση δεν πρόκειται να αλλάξει επί ΠΑΣΟΚ. Έδώ στις άλλες χώρες γι' αυτήν την περίοδο οίκονομικής κρίσης έχει άρχίσει ή άντίστροφή μέτρηση, πχ στην Άγγλία ή κυβέρνηση της θάτσερ πουλάει τά σπίτια του δήμου στους ιδιώτες πόσο μάλλον στην Ελλάδα που ποτέ δεν ύπήρξε. Άλλωστε ή κυβέρνηση έκανε άρεκτά γρήγορα σφαίρες τίς προθέσεις της. Οι ύποσχέσεις της για την καλύτερη περιθαλψη και λαϊκή ύγεια κατάληξαν σε αλλαγές των ός των μεγάλων νοσοκομείων, οι έξαγγελίες της για έργατική κατοικία σε κάποια περίπλοκη διαδικασία δανείων και ή προστασία του περιβάλλοντος σε κάποια προεκλογικά παρκάκια και πάνω απ' όλα έχει δηλώσει ότι μέσα στο πλαίσιο της άντιπληθωστικής της πολιτικής οι δαπάνες του προϋπολογισμού των έπόμενων χρόνων θα πρέπει να μειωθούν.

Αντίθετα μέσα σ' αυτή την κατάσταση τό ΠΑΣΟΚ, κάτω από τό σύνθημα της άποκέντρωσης, όλο και περισσότερο θα δένει την τοπική αυτοδιοίκηση με την γενικότερη κρατική πολιτική. Έτσι ή δήθεν οίκονομική άνεξαρτησία των δήμων σημαίνει τους μεγαλύτερους δημοτικούς φόρους (ήδη οι λογαριασμοί της ΔΕΗ τό δείχνουν) ενώ ή πολιτική άνεξαρτησία σημαίνει και δημοτική άστυνομία για μεγαλύτερο έλεγχο των κατοίκων. Οι δέ "δημοκρατικές" λειτουργίες που πρόσφατα καθιέρωσε τό ΠΑΣΟΚ στην τοπική αυτοδιοίκηση είτε με τον θεσμό της "λαϊκής συνέλευσης", είτε με την συμμετοχή των δημοτικών άρχων στα διάφορα λαϊκά συμβούλια (λαϊκής έπιμόρφωσης, περιβάλλοντος κ.α.) δεν είναι παρά προσπάθειες ενός μόνιμου έλεγχου της εκλογικής του πελατείας και άγκαζαρίσματος των τοπικών παραγόντων σε διάφορα κυβερνητικά προγράμματα.

ΚΑΙ ΜΕ ΤΙΣ ΕΚΔΟΞΕΣ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ;

Κι όλα αυτά μπορούνε να γίνονται σήμερα με την μεγαλύτερη εύκολία, χωρίς καμιά άντίσταση και με τον μονόα της δημοκρατικότητας, έπειδή δεν ύπάρχει κανένα κίνημα που να τό κοντράρει. Όύτε οι ένοικιστές ή οι άστεγοι έχουν συλλογικά διεκδικήσει (πχ με άπεργίες ένοικιστών, καταλήψεις σπιτιών), τό δικαίωμα στην στέγη, ούτε οίκολογικό κίνημα ύπάρχει που να βάλλει προβλήματα περιβάλλοντος γι' αυτούς που άναπνέουν καθημερινά τον καπιταλισμό μέσα και έξω απ' τό έργοστάσιο, ούτε κίνημα νεολαίας που να καταλάβει τον ΟΑΕΔ αντί να στέλνει τους "έκπροσώπους" της στα συμβούλια λαϊκής έπιμόρφωσης.

Αντίθετα μ' αυτά, μέχρι τώρα δ-

Συνεχεια σελ. 10.

Ένας χρόνος ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ από το ΠΑΣΟΚ

ΑΡΣΕΝΙΚΟ ΚΑΙ ΠΑΛΙΑ ΔΑΝΤΕΛΑ

Πριν ακόμα χρονίσει, η οικονομική πολιτική της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ έχει κιόλας χάσει πολλή από την αστραφτερή αίγλη της "σοσιαλιστικής διεξόδου από την κρίση", με την οποία προβαλλόταν και η πιο παραμικρή ενέογεια της νέας κυβέρνησης στα πρώτα βήματά της. Είναι χαρακτηριστικό ότι στην τελευταία δμιλία του στους πολιτικούς συντάκτες των εφημερίδων, ο Αντρέας Παπανδρέου αφιέρωσε τον περισσότερο χρόνο σε μία απολογιστική προσπάθεια να αποκρούσει τις κατηγορίες ότι ο λόγος του στην διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης ήταν γενικός και άσημος, χωρίς κανένα συγκεκριμένο μέτρο για την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης που χειροτερεύει.

Βέβαια, κανένα από τα επιτελικά στελέχη του ΠΑΣΟΚ, ούτε ο ίδιος ο πρωθυπουργός, δεν υπολόγιζε ότι η "στενωπός" του 1982 θα κράταγε τόσο πολύ. Σήμερα, οι ελπίδες ότι το 1982 θα ήταν όπλο και μόνο ένα μικρό διάλειμμα, πριν αρχίσουν να εφαρμόζονται τα "ανάπτυξιακά όραματά", διαφεύδονται με πάταγο, καθώς οι μαζικές απολύσεις έρχονται να υπογραμμίσουν δραματικά την πτώση της βιομηχανικής παραγωγής.

Η σημερινή οικονομική συγκυρία, τόσο η εσωτερική όσο και η διεθνής είναι πραγματικά σκληρή για τους κάθε λογής μισθωτούς, μαζικούς. Πολύ περισσότερο, μάλιστα, όταν τα "μάγια" τους αποδεικνύονται στη πράξη απλή επιστροφή στα παλιόγνωστα πικρά φάρμακα της καπιταλιστικής θεραπείας για την κρίση.

Η "ΒΤΕΝΩΠΟΣ" του '82

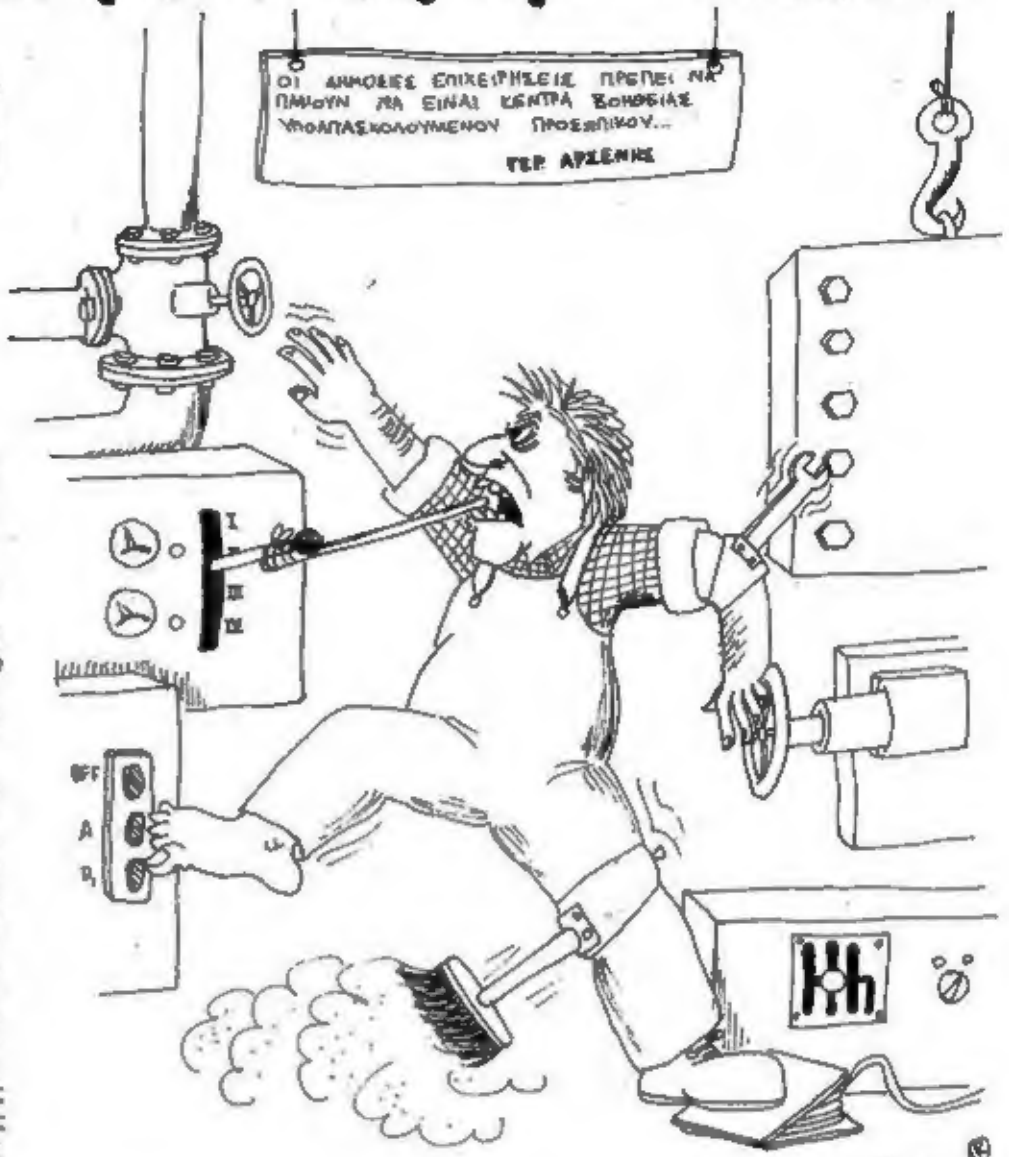
Πριν ένα χρόνο, οι προβλέψεις των οικονομολόγων μιλούσαν για το 1982 σαν μία χρονιά δύσκολη μόνον για τις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες, αλλά που θα ήταν η αρχή μιας νέας ανάκαμψης σε διεθνές επίπεδο ύστερα από το δεύτερο "σάκ" του πετρελαίου το 1979-80 και την ύφεση που επικράτησε το 1981. Οι οίκοι υποτίθεται ότι ήταν καλοί. Το κόστος της ενέργειας έμεινε κάτω από έλεγχο γιατί στον φοβερό και τρομερό ΟΠΕΚ (που είχε υποτίθεται "προκαλέσει" την ενεργειακή κρίση το 73-74 και το 79-80) επικρατούσε η "ανάπτυξιακή" στρατηγική της Σαουδικής Αραβίας, δηλαδή η πολιτική της συγκράτησης της τιμής του πετρελαίου. Στις ΗΠΑ θα ξαναζωντανεύαν οι επενδύσεις, χάρη στην απλόχερη πολιτική του Ρήγκαν για φορολογικές απαλλαγές στις επιχειρήσεις, ενώ στην Ευρώπη θα πρωτοστατούσε η Γαλλία του Μιττεράν με την πολιτική της αναθέρμανσης της οικονομίας μέσα από τις δημόσιες δαπάνες. Αργά, αλλά σταθερά, ο μηχανισμός των επενδύσεων θα έμπαινε ξανά σε κίνηση.

Τα σενάρια αυτά στην πραγματικότητα γύρισαν ανάποδα, χωρίς κανένας από τους οικονομολόγους να έχει την εύκολη εξήγηση ότι φταίει ο "μπανούλας" του ΟΠΕΚ. Πραγματικά, η τιμή του πετρελαίου όχι μόνο δεν αυξήθηκε, αλλά αντίθετα έπεσε κατακόρυφα. Ο "παντοκράτορας" ΟΠΕΚ αποδοχήκε αδύναμος στην προσπάθεια να συγκρατήσει, έστω, τις τιμές. Στην θέση της ενεργειακής κρίσης, όμως, ξεπετάχτηκε ένας άλλος παράγοντας για να πνίξει τις επενδύσεις: η αύξηση των επιτοκίων. Με επικεφαλής της αμερικανικής τράπεζας, οι τραπεζίτες σ' όλο τον κόσμο ονέβασαν τα επιτόκια σε άστρονομικά ύψη, προκαλώντας πραγματική ανατροπή στα οικονομικά σενάρια. Ο Ρήγκαν που έκλεχτε δημογυγόντας ότι θα

κόψει τους φόρους και θ' αύξησει την παραγωγή, αναγκάστηκε να επιβάλει έκτακτη αύξηση της φορολογίας ενώ η παραγωγή στις ΗΠΑ πέφτει. Ο Μιττεράν, που υποσχόταν πάλι κατά της ανεργίας μέσα από την τόνωση της κατανάλωσης, αναποδογύρισε την πολιτική του επιβάλλοντας πάγωμα μισθών και τιμών. Η περιβόητη ανάκαμψη της παγκόσμιας οικονομίας, που θα ξεκινούσε το 1982, απομακρύνθηκε στα βάθη του ορίζοντα και τώρα οι προβλέψεις διατάζουν να μιλήσουν για ανάκαμψη έστω το 1983.

Έτσι, η πτώση της τιμής του πετρελαίου που τόσο χρόνια προβαλλόταν σαν η λύση όλων των προβλημάτων, σαν "εξέπαισμα" πρώτα της "ενεργειακής" και ύστερα της γενικότερης κρίσης, στην πράξη εξελίχτηκε σε νέα επιδείνωση της κρίσης. Οι διεθνείς τράπεζες που πραγματοποιούν τεράστια κέρδη με την ανάκαμψη των πετρελλοπαραγωγών, βρέθηκαν με την πτώση της τιμής του πετρελαίου μπροστά σε νέα κατάσταση. Οχι μόνο άρχισαν να χάνουν μερικά από τους καλύτερους καταθέτες τους, αλλά και να βλέπουν χώρες καλοπληρωτές (όπως το Μεξικό) να μην μπορούν να εξοφλήσουν χρέη και τόκους. Τα επιτόκια πήσαν τον ανήφορο, με πιο επιθετικές τις αμερικανικές τράπεζες. Και με κάθε ποσοστιαίο νόμο πάνω στα επιτόκια πολλαπλασιάζονται οι πιέσεις για τις χρεωμένες χώρες και επιχειρήσεις να εγκαταλείψουν οποιαδήποτε σχέδια επενδύσεων προκειμένου να εξοφλούν το άπορο τίμημα τοκοχρεωσύνης. Αυτό που παλιότερα ζητούσαν από τους εργάτες θυσιάζει για να αντιμετωπιστεί το "υψηλό κόστος ενεργείας", αναγκάζονται να απολογηθούν ότι οι θυσιές εκείνες ήταν μάταιες και τώρα χρειάζονται νέες για να αντιμετωπιστεί το "υψηλό κόστος του χρήματος".

Παράλληλα, η παράταση της ύφεσης και η μείωση του διεθνούς εμπορίου δένουν τους εξαγωγικούς συναγινισμούς ανάμεσα στις διάφορες χώρες και αναβιώνουν τις εθνικιστικές τάσεις. Έτσι, στη Γαλλία, η ιστορία της οικονομικής πολιτικής Μιττεράν παρουσιάστηκε σαν άσκαλα για την υπερπόση των γαλλικών αιμερών από τις αμερικανικές επιθέσεις (επιτόκια, πίεση του δολαρίου πάνω στο φράγκο). Επίσης στη Γερμανία, που κάποτε θεωριόταν η πιο

φιλοαμερικανική χώρα της Δυτικής Ευρώπης, βλέπουμε τον Βίλντ Μπράντ να προειδοποιεί ότι οι χριστιανο-δημοκράτες δεν μπορούν να προστατίσουν τα γερμανικά συμφέροντα από τις αμερικανικές πιέσεις. Αυτό το κλίμα με τη σειρά του εντείνει τα προβλήματα που δημιουργεί η σημερινή διεθνής συγκυρία για κάθε έθνικό καπιταλισμό και ιδιαίτερα για τους πιο αδύνατους.

"ΑΝΤΙΜΟΝΟΠΩΛΙΑΚΗ" ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΙΑ "ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗ" ΑΝΕΡΓΙΑ

Το 1982, την ελληνική οικονομία, η οποία ήταν μέσα στο 1982, έχει φέρει την κρίση σε νέα επίπεδα. Η ελληνική βιομηχανία θα περνούσε έτσι κι αλλιώς περίοδο δοκιμασίας της ανταγωνιστικότητάς της με την πλήρη ένταξη στην ΕΟΚ. Τώρα η δοκιμασία αυτή γίνεται σε περίοδο όπου οι εξαγωγές είναι δυσκολότερες παρά ποτέ και η εσωτερική κατανάλωση συνεχώς μειώνεται. Καθώς η παραγωγή πέφτει και πολλά εργοστάσια κλείνουν. Ταυτόχρονα, η μείωση του διεθνούς εμπορίου πιέζει και τη ναυτιλία κόβοντας μία από τις πιο ζωτικές πηγές συναλλάγματος. Η έλλειψη συναλλάγματος σε συνδυασμό με τον πόλεμο των επιτοκίων από τους διεθνείς τραπεζίτες, σημαίνει ότι κάθε αναθέρμανση της ελληνικής οικονομίας που δεν θα στηρίζεται στις εξαγωγές (π.χ. με μέτρα υπέρ της οικοδομής) μπορεί να οδηγήσει σε κρίση ισοζυγίου πληρωμών και διεθνή χρεωκοπία. Έτσι, ο φαύλος κύκλος της καπιταλιστικής διαχείρισης της οικονομίας ολοκληρώνεται σε μία δίνη που μοιάζει αδιέξοδη.

Σ' αυτές τις συνθήκες, η οικονομική πολιτική του ΠΑΣΟΚ φάνηκε σαν καρυδοτούφλο στην τρικυμία. Ξεκίνησε με προανατολισμούς τύπου Μιττεράν (πριν από το αναποδογύρισμα της πολιτικής των Γάλλων σοσιαλιστών) και έχει καταλήξει να παραιτείται στις γνωστές συμπληγάδες της λιτότητας και της ανεργίας.

Οι πρώτες δέσμες οικονομικών μέτρων της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ υποσχόνταν μία γεννοϊκόδομη εισοδηματική πολιτική και ένα κύμα κρατικών επενδύσεων για την τόνωση του κλονισμένου δυναμισμού της οικονομίας. Τα χρονοδιαγράμματα τοποθετούσαν τις επενδύσεις γύρω στο καλοκαίρι

"άν στο μεταξύ δεν ανταποκριθεί η ιδιωτική πρωτοβουλία. Άλλο άργότερα, την άνοιξη, ήρθε η πρώτη προειδοποίηση "Αρσένη (με την Έκθεση του σαν διοικητή της Τράπεζας "Ελ Λάδος) ότι μιλά "βιοστική" αναθέρμανση θα ήταν παρακινδυνευμένη. Άκολούθησε το σπάσιμο της άπεργίας στις Τράπεζες και η σκλήρυση της εισοδηματικής πολιτικής που ξαναθυμήθηκε την ανάγκη "αυτοσυγκράτησης" των εργαζομένων. Για όσους δεν μπορούσαν να καταλάβουν τον "σοσιαλιστικό" χαρακτήρα της νέας αυτοσυγκράτησης, ανέλαβε να την ερμηνύσει ο Γεννηματάρχης μιλώντας στα στελέχη της ΠΑΣΚΕ στο Σπύρτινγκ: οι παράλογες απαιτήσεις καταστρέφουν τους μικρομεσαίους, ενώ τα μονοπώλια έχουν περιθώρια να ανταπεξέλθουν. Η αυτοσυγκράτηση, λοιπόν, είναι "αντιμονοπωλιακή πολιτική". Έτσι, η "ανάπτυξιακή" εισοδηματική πολιτική του ΠΑΣΟΚ έχασε γρήγορα τους αναθερμαντικούς στόχους της και ξαναγύρισε στην παραδοσιακή λιτοδίατη διατίμηση της άμοιβής των εργατών.

Παράλληλα, το άλλο σκέλος της οικονομικής πολιτικής γλίστρησε με την ίδια βιασύνη από τις δημόσιες περικοπές. Εξοπαλύνοντας πανεθνική "σταυροφορία παραγωγικότητας" ο κ. Άρσενης στη δμιλία του της 25 Αυγούστου ανακάλυψε την ανάγκη να "αποδεσμευτούν" πόροι από τις έλλειμματικές δημόσιες και ιδιωτικές επιχειρήσεις. Έτσι το πρώτο βήμα για να γίνουν επενδύσεις στο... μέλλον είναι να γίνουν άμεσα περικοπές και κλεισίματα. Ο δό για το τεμπέλικό "υποαπασχολούμενο" προσωπικό αυτών των επιχειρήσεων, ή μεγάλη συμβολή του στην άνοδο της παραγωγικότητας θα είναι να μείνει... άνεργο. Φαίνεται ότι μια ζι με την "αντιμονοπωλιακή" αυτοσυγκράτηση συμβαδίζει και η παραγωγική ανεργία.

Η σταυροφορία παραγωγικότητας του ΠΑΣΟΚ, που δεν διατάζει να αφήνει άνεργους τους εργάτες της ΠΥΡ ΚΑΛ σήμερα όπως και του Λαυρίου χέος, της Βιανιάς όπως και του Λαδόπουλου, της Τριαντέας όπως και της Μπαρκό, αποδείχτηκε πολύ πιο διασπαστική όταν συνάντησε μπροστά της τους χοντροπόρους ή τους φουρνάρδες και τους μυλωνάδες. Παρά τις τυμπανοκραυγές για την κατάργηση

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 10

Ενας Χρονος ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ απο το ΠΑΣΟΚ

Ο "ΑΝΤΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ" ΤΩΝ ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑΤΩΝ

Πρίν από ένα χρόνο, η άνοδος του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία είχε γίνει δεκτή από τον διεθνή τύπο με μία σειρά ερωτηματικών για τους διεθνείς προσανατολισμούς του. Η συνθηματολογία του ΠΑΣΟΚ για την ΕΟΚ και το ΝΑΤΟ, η μη ένταξη του στην σοσιαλιστική διεθνή και οι φιλίες του με τα άραβικά καθεστώτα της "σκληρής γραμμής της άρνησης" (Καντάφι κλπ) έκαναν τους σχολιαστές της ατλαντικής συμμαχίας να ανρωτιστούν: Τι επιδιώκει η νέα ελληνική κυβέρνηση; Να φύγει από την ΕΟΚ και το ΝΑΤΟ ή μήπως να παζαρέψει πολύ σκληρά την παραμονή της;

Η ζίσια η κυβέρνηση της Άλλα-γής, στα πρώτα βήματά της, έμφανησε διατεθειμένη να πάρει πρώτο - βούλτες που θα ενισχύσουν περισσότερο τις θέσεις της μπροστά στην προοπτική ενός τέτοιου σκληρού παζαριού. Όλα έδειχναν ότι οι τακτικές που έγκαιρα ή καραμανλική διπλωματία με τα ανοίγματα της, θα περνούσαν σε άνωτερο επίπεδο καθώς το ΠΑΣΟΚ θα έβαζε στην πράξη τον "αντιμπεριαλισμό των ανταλλαγμάτων".

Συγκεκριμένα, η διπλωματική έ-ξορμή της Άλλαγής εκδηλώθηκε σε τέσσερα μέτωπα:

* Πρώτο σκληρό στάση απέναντι στη Τουρκία. Με τη διακήρυξη του ελληνο-τουρκικού διάλογου για το Αιγαίο και τις πιέσεις στην κυπριακή κυβέρνηση να διακόψει τις διακο-νοτικές συνομιλίες, η νέα κυβέρνηση έβλεπε να δείξει στους "συμμάχους" τι έδωσε ανταλλάγματα περιμένει: Κατωχούρωση του ελληνικού επιχειρη-σιακού έλεγχου στο Αιγαίο, ηλίση στην Τουρκία να άποχωρήσει από την Κύπρο. Τό ταξίδι του Άντρεά στην Κύπρο ήταν η πανηγυρική δια-κήρυξη αυτής της σκληρύνσης απέναν-τι στην Τουρκία. Ήδη, όμως, από τις δυσκολίες εκείνου του ταξιδιού είχαν αρχίσει να φαίνονται τα προβλήματα που, όπως θα δούμε στη συνέχεια, οδήγησαν στην βιαστική κολοτούμπα του Μορατόριου.

* Πρώτο στενές σχέσεις με τους "ά-δελφούς" Άραβες. Με την υποδο-χή του Άρσφντ στην Αθήνα και τη προετοιμαζόμενη (τότε) επίσκεψη του Καντάφι, η διπλωματία του ΠΑΣΟΚ έβλεπε να δείξει ότι αποτελεί υπο-λογισμό παράγοντα στις εξελίξεις της Μέσης Ανατολής. Παράγοντα, δηλα-δή, που οι μεγάλες δυνάμεις πρέπει να πάρουν υπόψη στα σχέδιά τους και να ικανοποιούν τις απαιτήσεις του για να εξασφαλίσουν τις μεσο-λαβιτικές υπηρεσίες που μπορεί να προσφέρει στη "διευθέτηση" του με-σανατολικού. Και σ' αυτό το μέτωπο, όμως, φάνηκε από νωρίς (με την άναβαση της επίσκεψης Καντάφι) τα σημάδια της στροφής που έγινε συ-νέχεια και που γύρισε ανάποδα και αυτή την πρωτοβουλία της Παπανδρε-ϊκής διπλωματίας.

* Αναθεώρηση των σχέσεων με την σοβιετική ένωση. Με την στάση της στο Πολωνικό, το ΠΑΣΟΚ έστειλε προς κάθε κατεύθυνση μήνυμα ότι "ευέλκτικη" διπλωματική εξόρμη-ση δεν θα δίσταζε να προσφέρει κάποιες υπηρεσίες και στα Ρωσικά κρατικά συμφέροντα προκειμένου να εξασφαλίσει υποστήριξη για τις πρωτοβουλίες του. Η απάντηση ήρ-θε έμεσα αλλά πολύ καθαρά, με την θερμή υποδοχή του Εβρέν στην Βουλ-γαρία, την Ρουμανία και την Γιου-γκοσλαβία.

* Τοποθέτηση των διαπραγματεύσε-ων με ΕΟΚ, ΝΑΤΟ και ΗΠΑ σε νέα βά-ση. Στο τελευταίο αυτό και πιο ση-μαντικό μέτωπο, η τακτική της νέας κυβέρνησης υποσχόταν σκληρή των ελληνικών απαιτήσεων απέναντι σε όλους τους μεγάλους. Καλύτερους όρους συμμετοχής στην ΕΟΚ, άλλως-τε, άγουμε. Καταγγελία της συμφωνίας Ρότζερς και νέες έγγραφες του ΝΑ

ΕΤΟΙΜΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ...

ΤΟ για τα συνόρα μας και την άσφα-λειά μας, άλλως φεύγουμε. Άμερι-κανική υποστήριξη των ελληνικών θέσεων, διπλωματικά και στρατιωτι-κά, άλλως οι βάσεις φεύγουν.

Μέσα στον ένα χρόνο που μεσολά-βησε, οι πρωτοβουλίες αυτές ξεφού-σκωσαν με καταπληκτική ταχύτητα, ξεαναγορίζοντας στα παλιά γινωστά πλαίσια της καραμανλικής διπλωμα-τίας...

Η "απειλή" δημοφιλίστατος ή έ-στω νέων διαπραγματεύσεων με την ΕΟΚ μετατράπηκε σε υποβολή ενός "μνημόνιου", που και αυτό θεωρή-ται ικανοποιημένο κιάλας. Ήδη έχουμε φτάσει στο σημείο τόσο άνωλών οχ-σεων ώστε να προβάλλεται ο σπου-δαίος ρόλος που παίζει η "Ελλάδα μέσα στην ΕΟΚ". Η προοπτική της ά-νάλυσης της προεδρίας του συμβου-λίου υπουργών εξωτερικών της ΕΟΚ από τον Έλληνα υπουργό το '983 σημαίνει ότι η διαδικασία αυτή θα προχωρήσει πιο πολύ. Από την τα-κτική της διαμετρώσεως για τα "μειονεκτήματα" της ένταξης, το ΠΑ-ΣΟΚ προσαρμόζεται στην τακτική της αξιοποίησης των "πλεονεκτημάτων".

Παρόμοια εξέλιξη υπάρχει στα ηλαιοειδή του ΝΑΤΟ. Οι διαπραγματεύ-σεις δεν έβλεπαν ποτέ θέμα συμφωνί-ας Ρότζερς, αλλά ξεκίνησαν από εκεί που είχε φέρσει τα πρόγματα αυτή η συμφωνία, δηλαδή από το θέμα του στρατηγίου της Αφρικής, και του πόσα σπουδαία ρόλο θα αναλάβει στην νοτιοανατολική πτέρυγα. Η βι-σσύνη της νέας κυβέρνησης να ξανα-γυρίσει στα σύγγραφα μονοπάτια της παλιός ήταν τόσο μεγάλη ώστε έγκα-ταλήφθηκαν όχι μόνο τα μεγάλα συν-θήματα αλλά και κάθε σκέψη που θα μπορούσε να δημιουργήσει νέες εκρεμότητες με την συμμαχία, όπως π.χ. η καθόλου αντιμπεριαλιστική ιδέα να ζητηθεί... έγγυση του ΝΑΤΟ ή των ΗΠΑ για τα ανατολικά σύνορα της Ελλάδας. Αντίστοιχα, οι διαπραγματεύσεις για τις άμερι-κάνικες βάσεις προβλέπεται να συ-νεχίσουν από εκεί που τις άφησε η Ν. Δημοκρατία.

Η ραγδαία αυτή εγκατάλειψη

ΟΙΣΘΟΝΑΒ ΕΙΣΙΜΟΙ ΑΝ ΠΑΡΩΜΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΕΥΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΩΝ Ο.Η.Ε., ΜΕ ΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ Η.Π.Α., ΓΑΛΛΙΑΣ, ΙΤΑΛΙΑΣ, ΔΙΝΑΜΑ...

των νέων "πιο σκληρών" θέσεων του ΠΑΣΟΚ στις διαπραγματεύσεις με τους μεγάλους προτάτες συμβαδίζα-με τις δυσκολίες που συνάντησαν οι πρωτοβουλίες του στα ελληνοτουρ-κικά και στην Μέση Ανατολή και τις στροφές που αναγκάστηκε να κάνει εκεί.

Η "σοσιαλιστική" κυβέρνησή μας ανακάλυψε ότι στη παιχνιδιάρη-θηνική υπερέφραση "διπλωματίας" (που δήθεν άφησε τις μεγάλες δυνά-μεις για να παζαρέψουν την πραγμα-τικότητα μαζί τους), η χούντα της Τουρκίας είναι το ίδιο ικανός παί-κτης. Για όσους έχουν ξεχάσει ότι τό-πωτα ανοίγματα της "πολυδιά-στατης" εξωτερικής πολιτικής είχαν αρχίσει στην Ελλάδα των συνταγμα-ταρχών, για όσους δηλαδή νομίζουν ότι μια τέτοια πολιτική είναι "προ-οδευτική" και προσεγγίζει μόνο από "προοδευτικές" κυβερνήσεις, θυμι-ζουμε τις θέσεις του Εβρέν στην πρόσφατη επίσκεψή του στην Γιουγκο-σλαβία: "Η χούντα της τουρκίας εί-ναι "υπέρ της διεθνούς ηρεμίας με βάσεις τις συμφωνίες του 'Ελσίνκι, είναι υπέρ της ίδρυσης παλαιστινι-ακού κράτους και της συμμετοχής του ΡΕΟ στη λύση του μεσανατολι-κού, υπέρ της βαλκανικής συνεργασίας και της ειρηνικής ρύθμισης των διαφορών με την Ελλάδα, υπέρ του διακοινοτικού διαλόγου στην Κύπρο) με όσα λόγια είναι το ίδιο "πολυ-διάστατη" όσο και η αντιπαλημπε-λ-ληνική διπλωματία.

Η απόπειρα του ΠΑΣΟΚ να σάη-ρνε την ελληνική στάση απέναν-τι στην Τουρκία συνάντησε μια ά-ντιστοιχη τουρκική κλιμάκωση: Ήρα-τιτικές πιέσεις (συνεχείς παραβι-ώσεις του εναέριου χώρου την περ-σμένη άνοιξη) και διπλωματικούς έ-λιγμούς "οφθαλμών αντί οφθαλμού" (επίσκεψη Ούλουσου στην Κύπρο, του-ρ-νέ Εβρέν στα Βαλκάνια, διαβήματα σε άνατολή και δύση). Μέσα σε συ-νθήκες άβεσθαιότητας η μέση Ανατο-λή τις παραμονές της είσοδου του 'Ισραήλ στο Λίβανο έδωσε οι μεγάλες δυνάμεις κινήθηκαν για να απαιτή-σουν ήρεμία στις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Με Γερμανική μεσολάβηση

συμφωνήθηκε το μορατόριουμ και η ελληνική κυβέρνηση δέχτηκε να ξα-ναρχήσει ο ελληνοτουρκικός διάλο-γος με την συνάντηση Χαραλαμπίου-λου-Τουρκμέν στα περιθώρια της σύ-σκεψης του ΝΑΤΟ στον Καναδά. Το δό-γμα "δεν έχουμε τίποτε να συζητή-σουμε με την Τουρκία μήκε σιωπη-λά στο ράφι. Μαζί του, βέβαια, πήγε και ο αντιχουντισμός του ΠΑΣΟΚ που είχε εκδηλωθεί ειδικαίριακά σάν δλ-λο ένα άποψ της ελληνικής διπλωμα-τίας για την απομόνωση της Τουρκί-ας. Όπως παλιά η Ν.Δ έστελνε τους άγνωστους της Τουρκικής αντίστασης πίσω στον Εβρέν, το ΠΑΣΟΚ στράφη-κε με την σειρά του εναντίον του μύ-λις έλλαξαν οι άνάγκες της διπλω-ματίας του.

Παράλληλα με την στροφή αυ-τή, πάγωσε και η πρωτοβουλία του ΠΑΣΟΚ στο Κυπριακό. Ελληνική και κυπριακή κυβέρνηση συμφώνησαν να άναβάλουν την προσηγή στον ΟΗ-Ε για μετά τις κυπριακές εκλογές. Το πάγωμα αυτό των ελληνικών πρω-τοβουλιών στο κυπριακό συνδιάζε-ται όχι μόνο με τις άνάγκες του μορα-τόριου, αλλά και με την κρίση της "εθνικής άμφυχίας" στην Κύπρο. Η άποψήρια σκληρύνσης της ελληνικής θέσης είναι άποψήρια άνα περιμέ-νει τόσο τα άποτελέσματα των συνο-μιλιών της "Οτάβα όσο και των προ-εδρικών εκλογών, που θα κρίνουν αν η νέα κυπριακή κυβέρνηση θα είναι περισσότερο ή λιγώτερο διατεθειμέ-νη να συμφωνήσει με την ελληνική για την εγκατάλειψη του ένδοκοινο-τικού διαλόγου σάν πλαίσιο των παζαριών γύρω από το κυπριακό.

Αντίστοιχα μεν η και άπότο-μη ήταν η στροφή της εξωτερικής πολιτικής στο μεσανατολικό. Πάνω άκριβώς στην στιγμή που το ΠΑΣΟΚ έτοιμαζόταν να δώσει νέα διάσταση στην "παραδοσιακή Ελληνοαραβική φιλία" διευρύνοντας τις σχέσεις με τα "προοδευτικά" άραβικά καθεστώ-τα, η είσοδός του 'Ισραήλ στο Λίβα-νο ήρθε να άποκαλύψει τη συσπειρώ-ση των άραβικών χωρών γύρω από τις πιο συντηρητικές δυνάμεις. Κανένα καθεστώς δεν κούνησε το δαχτυλάκι του για να βοηθήσει τους παλαιστι-νίους. Οι αντιμπεριαλιστικές διακη-ρύξεις πήγαν περίπατο και όλο το βάρος έπεσε στο διπλωματικό παρκα-κίνητο και στην έξασθση εύνοικών όρων για μια "ειρηνευτική" πρωτοβα-λία άμερικάνων και ευρωπαίων.

Με έντυπωσιακή ταχύτητα το ΠΑΣΟΚ προσαρμόστηκε στις εξελίξεις. Η κυβερνητική προπαγάνδα βρέθηκε άμέρτα στο πλευρό των Πολιτιστι-νίων, αλλά ταυτόχρονα η ελληνική διπλωματία εύθυγραιώστηκε με τις "ειρηνευτικές" προσπάθειες των ι-μπεριαλιστών σε σημείο που να πά-ρει δύο φορές συνηρητήρια από την άμερικάνικη κυβέρνηση. Οάπομονωμέ-ος Καντάφι ξεχάστηκε, ενώ άνακαλύφ-τηκαν ξεχασμένες φιλίες με "φα-ρους" της προόδου όπως το Κουβέιτ και η Τυνησία. Ο ελληνικός στρατός μήκε στην διάθεση της ειρηνευτι-κής δύναμης έστω και αν τελικά δέ-χρηλώστηκε. Στην ΕΟΚ, οι ελληνικές θέσεις ήταν τόσο πρωτοποριακές ώ-στε κέρδισαν την όμοψωση ύποστηρι-ξη όλων των έτερων.

Το μήνυμα αυτό των εξελίξεων δεν πήγε χαμένο για την σοσιαλι-στική κυβέρνησή μας: Δεν είναι ώρα για να προβάλλονται σκληρές διεκ-δικήσεις προς τους συμμάχους και μάλιστα με αντιμπεριαλιστικές τυ-μπανοκρουσίες. Τώρα είναι ώρα γόνι-μης συνεργασίας και αξιοποίησης των παρασκηνίων για να προωθήσου-με τα λογικά αίτημά μας. Έτσι έ-γκαταλείφθηκαν οι δυνάμεις πρω-τοβουλίες και οι μαθητευόμενοι μά-να της πολυδιάστατης διπλωματίας, γύ-ρισαν στις δοκιμασμένες συνταγές

Συνέχεια στη σελ. 15

ΟΙ "ΘΕΣΕΙΣ" ΤΟΥ ΚΚΕ "ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΔΕΣ ΟΥΤΕ ΨΟΦΑΜΕ ΓΙΑ ΚΑΥΤΑΔΕΣ"

Μετά από διαδοχικές αναβολές το ΚΚΕ φτάνει στο 11ο συνέδριό του. Μέσα στους 10 μήνες που ακολούθησαν τις εκλογές, το ΚΚΕ πήρε μία πρώτη γεύση από τις δυσκολίες που σημαίνει η προσπάθεια οικοδόμησης ρεφορμιστικού κόμματος σε συνθήκες όχι κατάστασης και μισοπαρουσίας αλλά σε συνθήκες σοσιαλδημοκρατικής διαχείρισης των προβλημάτων της αστικής τάξης. Έτσι το ΚΚΕ παίρνει τη σειρά του πίσω από τα άλλα ευρωπαϊκά ΚΚ, που αν και δοκίμασαν με τη πιο προσηλυμένη πολιτική του Εθνικοκομμουνισμού, μέσα στη δεκαετία του '70 ήττηθηκαν "ειρηνικά" από τους σοσιαλιστές.

Η κεντρική επιτροπή παρουσίασε τις "ομόφωνες" και "κρυστάλλινες" θέσεις της σαν απάντηση στα προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα το εργατικό κίνημα μπροστά στη πολιτική της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ. Θέσεις που αναμένονται να τεωραστούν την αποστολή της πολιτικής της "συμπολιτευόμενης αντιπολίτευσης" του ΚΚΕ από τις εκλογές μέχρι σήμερα. Όμως η ΚΕ του ΚΚΕ μοιάζει να μην κουνάστηκε από τις δεκαετίες δασκίσεις της στους τελευταίους 10 μήνες που πέρασαν.

Σ' αυτό το διάστημα το ΚΚΕ υποχρεώθηκε να κρατήσει μία διπλή τακτική που να επιτρέπει να μην απομονωθεί από το "μπλόκ της αλλαγής" στο κεντρικό πολιτικό πεδίο, παράλληλα με τη διατήρηση της δυνατότητας να κερδίσει τα πιο προχωρημένα αγωνιστικά καμυότια των χώρων του κινήματος που χαρακτηρίζονται από δυσανεκτικότητα απέναντι στη πολιτική του ΠΑΣΟΚ.

Έτσι το ΚΚΕ στο κεντρικό πολιτικό έδαφος υποθέτει να βλέπει την αίσχλη των νάντια στη δεξιά, τις απόπειρες "εκτροπής", και την προσπάθεια σκατεινών κύκλων να υποσκάσουν την αλλαγή, οδηγώντας τη προθυμία του να στηρίξει το κυβερνητικό έργο απέναντι σ' αυτές τις πιέσεις.

Το κέντρο της κριτικής του στο ΠΑΣΟΚ ήταν στην "αυτοδυναμία", στην άρνηση του Παπανδρέου να δεχτεί το ΚΚΕ σαν έταίρο της κυβέρνησης. Στους χώρους του κινήματος όμως τα πράγματα παρουσιάζονται κάπως διαφορετικά. Το ΚΚΕ αν ήθελε να διατηρεί κάποιο πολιτικό βάρος σαν κόμμα ήταν υποχρεωμένο να συνδέεται με τις μορφές έκφρασης της δυσανεκτικότητας του κόσμου απέναντι στη κυβερνητική πολιτική. Έτσι βοήθησε μέσα στις πιο σοβαρές απεργιακές συγκρούσεις της περιόδου, προσπαθώντας κυριολεκτικά να διατηρεί και τη πίστη αυτή και το σκόλο χορτάτο.

Αυτή η τακτική, όπως ήταν επόμενο δημιούργησε προβλήματα και στα δύο επίπεδα. Στους χώρους του κινήματος το ΚΚΕ αδυνατεί να αναδειχθεί κεντρικός οργανωτής των αντιτάσεων του κόσμου και να κερδίσει σημαντικό σε επιρροή και πολιτική δύναμη. Στο κεντρικό πολιτικό, αδυνατεί να προχωρήσει τις γέφυρες και τις συνεργασίες, και από ένα σημείο και μετά δέχεται την ΠΑΣΟΚική επίθεση για σύμπλευση με τη δεξιά και με ανεύθυνα στοιχεία σε κινητοποιήσεις που υποσκάπτουν την αλλαγή (π.χ. απεργίες Τραπεζών, κοινής ώφέλειας κλπ.). Σ' αυτά τα προβλήματα το ΚΚΕ προσπάθησε να απαντήσει με επιδείξεις "εθ-

λυγισίας" στη τακτική: απομονώνοντας και σαλαμοποιώντας τους εργατικούς αγώνες ώστε να μπορεί να διατηρεί την παρέμβασή του στα όρια που όφεινται οι κεντρικές πολιτικές σχέσεις. Διεκδικώντας τη συμμετοχή στο μπλόκ της αλλαγής, αλλά και "δουστο πρόσωπο" με την προβολή των μεγάλων "εθνικών ζητημάτων" (ΝΑΤΟ, Βάσεις, Χαίτη κλπ.). Όμως αυτή η τακτική έχει πολύ συγκεκριμένα όρια, ιδιαιτέρως όταν το ΠΑΣΟΚ μπορεί να χειριστεί με εύκολα αποσοσματούσες κινητοποιήσεις για τα "Εθνικά", και να αντιπροσώπευε στο ΚΚΕ το πρόβλημα με τη κριτική για εξάρτηση από την ΕΣΣΔ, τη στάση στο Πολωνικό κλπ.

Έτσι το ΚΚΕ για μεγάλο διάστημα παρουσίασε εικόνα "τυφλού" κόμματος που όντως και φέρεται από τις άναγκες αυτόνομες υπηρεσίες του και τις πιέσεις από το ΠΑΣΟΚ. Αυτό είναι και το κεντρικό ζήτημα που υποτίθεται θα εδύρετο απάντηση τόσο σε επίπεδο στρατηγικής όσο και πολιτικής τακτικής στο 11ο συνέδριο.

"Δεν είμαστε γκρινιάρηδες, ούτε ψοφάμε με γιά καυτάδες" (Χ. Φλωράκης, παρουσίαση των "θέσεων" στους δημοσιογράφους.)

Το πρόβλημα βέβαια δεν απαντιέται στις "θέσεις" παρά μόνο σε επίπεδο κατεξούστων, προδιαγράφοντας τη διατήρηση της "εθελοντικής" του ΚΚΕ και για την επόμενη περίοδο:

Η πολιτική του ΠΑΣΟΚ χαρακτηρίζεται σαν "εξουθενωτική διαχείριση του κρατικομονοπωλιακού καπιταλισμού και της βελτίωσης των όρων της εξάρτησης" (θέση 32). Παρόλα αυτά η συνέχισή των θέσεων κάθε άλλο παρά αποτελεί μία πολιτική πρόταση αυτόνομης συγκρότησης του κινήματος σε σύγκρουση σ' αυτή τη πολιτική για την άκρως "μια" και την επιβολή της δικής του προοπτικής. Αντίθετα το μέγιστο του κινήματος παραμένει στο να διεκδικεί "δημοκρατικές κατακτήσεις" να φαινονοούνται θέσεις και στηρίγματα από τη δεξιά, να ξεδιωκούνται οι προνόμια της για ένα πτωχό, να δημιουργούνται προϋποθέσεις για δημοκρατικές εξελίξεις στη ζωή του τόπου στη κατεύθυνση της πραγματικής αλλαγής (θέση 38).

Σ' αυτή τη προοπτική το ΚΚΕ είναι διατεθειμένο να προσφέρει τις υπηρεσίες του "όχι μόνο μέσα από το λαϊκό κίνημα, αλλά και από τις θέσεις στήριξης μιας δημοκρατικής κυβέρνησης, ή και συμμετοχής σ' αυτήν..." (8.39). Και αυτό είναι το πιο "πολιτικό" σημείο των θέσεων:

Το ΚΚΕ επιλέγει σαν σημείο έμφασης στη συγκεκριμένη οπτική της "συμπολιτευόμενης αντιπολίτευσης" την διατήρηση και ανάπτυξη των πολιτικών σχέσεων με τη κυβέρνηση στη προοπτική στήριξης της ή και συμμετοχής σ' αυτήν. Αυτό βέβαια σήμερα μοιάζει με πολιτική φαντασία μιας και το ΠΑΣΟΚ δεν έχει καμιά τέτοια ανάγκη, αλλά προδιαγράφει μια τακτική για το ΚΚΕ όπου το κέντρο είναι η εκμετάλλευση της επιρροής μέσα στο μαζικό κίνημα για άμεση επίτευξη του κεντρικού πολιτικού και των σχέσεων με τη κυβέρνηση. Μ' αυτή την έννοια είναι μία "δεξιά" κατεύθυνση στη πολιτική αποστολή της ως τα τώρα τακτικής του ΚΚΕ, μιας και η

ΧΙΛΑ ΤΟ 11ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ

έμφαση μπαίνει στις κεντρικές και κοινοβουλευτικές αναγκαϊότητες που πρέπει να γίνουν σεβαστές με την αποφυγή "εξτρεμισμών" στους χώρους. Και όπως δήλωσε ο Χ. Φλωράκης στην παρουσίαση των θέσεων, το πόσο γρήγορα θα προχωρήσει αυτή η σχέση δεν θα εξαρτηθεί από μόνο από την ίδια την κυβέρνηση, όσο για τις διαθέσεις του ΚΚΕ "δεν είμαστε ούτε γκρινιάρηδες, ούτε ψοφάμε για καυτάδες".

Όσο για τις προγραμματικές προϋποθέσεις του προγράμματος μιας τέτοιας σχέσης, το ΚΚΕ παρουσιάζει μία πρόταση "εξουθενωτική-εκδημοκρατιστική", ή οποία όπου δεν καλύπτεται από τη πολιτική του ΠΑΣΟΚ, πολύ δύσκολα αναδεικνύει τις ταξικές διαφορές ανάμεσα στους "διαχειριστές του καπιταλισμού" και το "κόμμα της εργατιάς". Ένα κατάλογο που περιλαμβάνει όμο προεκλογικές προτάσεις του ΠΑΣΟΚ για εθνικοποιήσεις (διυλιστήρια, ορυχεία κλπ.), διεύρυνση του δημόσιου τομέα με παραγωγικές επενδύσεις κλπ., ως χαρακτηρισμένα "επαναστατικά" όπως το κτήμα της φοροδωκυλίας, ή το περίφημο "εισαγωγή του φυσικού αερίου στην ενεργειακή μας οικονομία".

Μ' ένα τέτοιο "πρόγραμμα" οικοδόμησης των "δημοκρατικών προϋποθέσεων" το ΚΚΕ ετοιμάζεται να κινηθεί στα επίπεδα που θα του επιτρέψουν να πιέζει το ΠΑΣΟΚ στη πολιτική της "αυτοδυναμίας" που το κρατά στο περιθώριο:

Με την ανάδειξη του σαν μόνο κόμμα που διατηρεί οργανωμένη σχέση με τους εργατικούς αγώνες, και που έχει τη δυνατότητα να τους περιορίζει στα πλαίσια της γενικής προσπάθειας για ανάπτυξη της χώρας, ξεπέρασμα της κρίσης της οικονομίας κλπ.

Με την απεικόνιση στο "άντρο" του ΠΑΣΟΚ, στα μεσοστρώματα, με "επένδυ-νες" προτάσεις του ΚΚΕ για μία αναπτυξιακή πολιτική στην ανάπτυξη σε πιο ενεργό ρόλο του κράτους, μία πολιτική που υποτίθεται πως έχει αντιμονοπωλιακό χαρακτήρα και εξασφαλίζει τους μικρομεσαίους απ' τις πιέσεις της κρίσης. Παρόλα αυτά απέναντι στα προβλήματα που δημιουργεί στους μικρομεσαίους ο προαναταλισμός της οικονομίας στην ΕΟΚ, το ΚΚΕ προβάλει τη σταθερότητα και την εγγυησία που θα μπορούσε να εξασφαλίσει η ανάπτυξη των σχέσεων με την ΕΣΣΔ. Σε συνθήκες όπου η ατομία και οι διακυμάνσεις είναι ο τρόμος των μικροαστών, ή προβολή της "σιδερένιας" οικονομίας της ΕΣΣΔ προσπαθεί να δημιουργήσει τις νέες κοινωνικές βάσεις της σοβιετοφιλίας.

Με τη πολιτική τακτική της "επιθετικής φίλας", τη διακρόση που η επιρροή και η δράση του ΚΚΕ μπορεί να μπει στην υπηρεσία της "αλλαγής", αρκεί η κυβέρνηση να το θελήσει, ξεπερνώντας τους διαταγμούς της ανοιχτής συνεργασίας με το ΚΚΕ.

Όσο για την αυτόνομη στρατηγική του εργατικού κινήματος, για το σοσιαλισμό, πρόκειται για κάποια "ιδεολογικά προβλήματα που σήμερα στη χώρα μας έχουν αποκτήσει μεγάλη επικαιρότητα". Ακόμα και αυτός ο αρχικός διαχωρισμός της σοσιαλιστικής προοπτικής σαν "ιδεολογικό" πρόβλημα που δεν επιρροάζει τη σημερινή πολι-

τική τακτική θα άκουσε για να σταματήσει κάθε συζήτηση για το "στρατηγικό" κομμάτι των "θέσεων". Όμως το ενδιαφέρον υπάρχει γιατί ακόμα και οι "ιδεολογικές θέσεις" διατυπώνονται με τέτοιο τρόπο που να εξυπηρετούν τη πολιτική τακτική, να βγάζουν απ' τη μέση εμπόδια για τις συμμαχίες και τις σχέσεις του ΚΚΕ με το ΠΑΣΟΚ ή και κομμάτια της αστικής τάξης και των μεσοστρωμάτων. Παίρνοντας μαθήματα από την εμπειρία των εθνικοκομμουνιστικών ΚΚ, το ΚΚΕ μιλάει για σοσιαλισμό μιλώντας για δύο πράγματα:

* "Θεμελιώδης προϋπόθεση της οικοδόμησης του σοσιαλισμού, είναι η κατάργηση της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας στα βασικά μέσα παραγωγής". Θέση που άμεσα συμπληρώνεται με τη διακρόση η πώς αυτή η "κατάργηση" δεν πρόκειται να αγγίξει τους μικρομεσαίους, που οι "αυτοί" ή "προσέγγιση σε συνεταιριστικές μορφές σοσιαλιστικού χαρακτήρα θα είναι εθελοντική". Θέση που κοσμείται στο ΚΚΕ σαν διαχωρισμός με την εικόνα του κομμουνιστή που θα κλέβει τα χωράφια και τα σπίτια του κόσμου, αλλά και ταυτόχρονα ανοίγουν σε κοινωνικές συνθήκες που κινούνται σε κάθε άλλο παρά σοσιαλιστική προοπτική. Σήμερα η εμπειρία της σοσιαλδημοκρατικής διαχείρισης της κρίσης στη Δυτ. Ερώτηση δείχνει ότι μεγάλα κομμάτια της αστικής τάξης τουλάχιστον αποδέχονται τη κρατικοποίηση "βασικών μέσων παραγωγής". Ταυτόχρονα η εμπειρία των ανατολικών χωρών, και ιδιαιτέρως της Εξέγερσης των Πολωνών εργατών, δείχνει ότι η κρατικοποίηση των μέσων παραγωγής δεν σημαίνει προϋπόθεση οικοδόμησης σοσιαλισμού παρά με την όρα της κατάληξης της πολιτικής εξουσίας από την ίδια την εργατική τάξη. Σήμερα μιλάμε για σοσιαλισμό δεν μπορούμε να μιλάμε παρά για εργατική εξέγερση. Και εδώ εμφανίζεται η δεύτερη άποψη του ΚΚΕ, ή θέση 156:

* "Θεμελιώδης αρχή του σοσιαλισμού, είναι το πέρας της πολιτικής εξουσίας στην εργατική τάξη και τους συμμάχους της και η διαμόρφωση ενός κράτους νέου τύπου, που οι Μάρξ, "Εγκυκλίου και Λένιν ονόμασαν δικτατορία του προλεταριάτου". Μά λοιπόν που το ΚΚΕ μένει ριγμένο στις παραδόσεις του εργατικού κινήματος και δεν εγκαταλείπει τη δικτατορία του προλεταριάτου, παρά μόνο άμεσως παρακάτω, γιατί αυτό το κράτος νέου τύπου θα "αρχίσει με την αντιμονοπωλιακή αντιιμπεριαλιστική δημοκρατία του λαού", που θα στηρίζεται στο γενικό εκλογικό δικαίωμα με κριτικές βάσεις: "τη τακτική, νομαρχιακή περιφεριακή αυτοδιοίκηση και την εθνική αντιπροσωπία (Βουλή) που θα αποτελέσει το ανώτερο όργανο λαϊκής κυριαρχίας" (8.156). Και καθώς θα συνεχίζει αυτή η δημοκρατία δεν αναφέρεται πιο πωθενά. Βέβαια αυτό δεν είναι αυτό που ο Μάρξ και ο Λένιν ονόμασαν "κράτος νέου τύπου", αλλά αυτό που ο Παπανδρέου και ο Μητтерάν ονόμασαν "άλλαξη". Η "μικρή διαφορά" με την Μαρξιστική-Λενινιστική άποψη, για το στάδιο του αστικού κράτους, την εργατική εξέγερση μέσα από το κράτος

Συνέχεια στη σελ. 10

Ο κύριος μέτοχος της εταιρείας Κάρλος Φίξ για μεγάλα διαστήματα και χωρίς διακοπές λάβαινε -όπως λένε οι καπιταλιστές- μία σειρά, δύο νεία με το αλτιολογικό της προβλη ματικής επεξεργασίας. Έτσι στο τέ- λος του προηγούμενου χρόνου άνα - κοινώνει ότι άδυνατεί οικονομικά να συνεχίσει να λειτουργεί το έρ- γοστάσιο, προβάλλοντας ταυτόχρονα ότι μόνο στις τράπεζες χρωστούσε 4 δισεκατομμύρια δραχμές.

Ο Κάρλος Φίξ μπορεί να έχει χάσει σε ποσοστό κατανάλωσης σε σχέση με τις άλλες εταιρείες πο- τών, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν έχει κέρδη.

*Στο εργοστάσιο ΦΙΞ της Πέτρου Ράλλη βγάζει την μύρα ΦΙΞ καθώς και τα ούζα Ν.33, κρασιά "17" και "Πλάκα" κ.ά.

*Στο εργοστάσιο της Θεσσαλονί- κης η παραγωγή λειτουργεί άντιστα - τοιχα.

*Στη Πάτρα λειτουργεί το εργο- στάσιο του ΦΙΞ με φίρμα ΜΑΜΟΞ.

*Στο Λουτράκι λειτουργεί εργο- στάσιο επεξεργασίας νερού με εξαγω- γές ακόμα και στην Αραβία καθώς και παραγωγή αναψυκτικών ποτών και χυμών.

*Στο θάλο λειτουργούν ξενοδο- χειακές επιχειρήσεις.

*Στο Καβούρι τελειοποιήθηκε έ- να τεράστιο πολυτελές οικοδομικό συγκρότημα στο οποίο το κάθε τετ- ραγωνικό μέτρο πουλιέται 250 χι - λιάδες δραχμές.

ΟΛ'αυτά δεν είναι βέβαια άγνω- στα ούτε στις τράπεζες ούτε στην ίδια τη κυβέρνηση που κάτω από το σμήγμα της "αυτοδιαχείρισης" θέ- λει να ζήσει τους εργάτες να δου- λεύουν για λογαριασμό του ΦΙΞ και των τραπεζών.

Η οργανωτική - διοικητική έπιτροπή και η ταυτότητα της

Με απόφαση του Πρωτοδικείου διο- ρίζεται ένα διοικητικό συμβούλιο στο οποίο μέτοχος μπαίνει και ήτρά- πεζα ή όποια δανειοδότη την επι- χείρηση αυτόματα με 300 εκατομμύ- ρια δραχμές. Πατόσο τόσο ο Κάρο- λος Φίξ όσο και οι άλλοι "άγνω- στοι" μέτοχοι όπως η κυρία Φίξ ή άλλοι. Η κυρία Γαρουφαλίου όπως τη λένε οι εργάτες παίρνουν τα μερί- δια τους κανονικά. Όσο για τη σύν- θεση του κοινοβουλίου Δ.Σ. της εται- ρείας, αυτή δεν διαφέρει και πολύ απ'τη παλιά. Έκτός απ'την τράπεζα που θα συμμετέχει άσφαλώς με κά- ποιους συμβούλους, καθώς και δύο ά-

ΦΙΞ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ

τομα από το παραγωγικό δυναμικό, ένας τεχνίτης και ένας ηλεκτρολό- γος (ό ένας -τι καμάρι- μέλος του ΚΚΕ), οι υπόλοιποι είναι από το ά- νότατο διευθυντικό προσωπικό που είχε ήδη η εταιρεία πριν να "κοι- νωικοποιηθεί".

Μαζωμένοι διευθυντές (πρόεδρος του Δ.Σ.) με μισθό άνω των 109.000 σόν τά έξτρα.

Εργοποιοί διευθυντές Υπηρε- σίας Πωλήσεων με μισθό άνω των 130 χιλιάδων σόν τά έξτρα.

Η κυρία Φωφά: Προϊστάμενη διευ- θύντρια του ταμείου κρασιών, ούζου και κονιάκ.

Εξέχουσα θέση κατέχει και ο "πρώην" προϊστάμενος γενικός διευ- θυντής τσιρώνης, ο οποίος τυπικά υποτίθεται ότι έχει παραιτηθεί, αλ- λά βρίσκεται παντού.

Με την άνασυστασή της κιόλας η διοικητική Έπιτροπή έβαλε σε έργο μονή ένα πλάνο για τη μεγαλύτερη παραγωγικότητα.

Έτσι ενώ η παραγωγή λειτουργ- νει κανονικά τα χρήματα πηγαίνουν το ίδιο κανονικά στους μετόχους, έ- νω ο "κοινωνικοποιημένος" εργάτης δουλεύει το ίδιο όπως και πριν και το μόνο που έχει εξασφαλίσει από την "κοινωνικοποίηση" του εργοστά- σιου είναι ότι τώρα οι διευθυντές τον φωνάζουν συνάδελφο. Είναι εί- ρωνία μετά από 20 χρόνια προπη- ρεσίας όπου μόνι περιφρονούσαν κα- νονικά, να μόνι κάνουν σήμερα τον συνάδελφο, μόνι είχε ένας συνδικα- λιστής.

Τα προβλήματα παραμένουν, όξύνο- νται και σκεπάζονται στο όνομα της "κοινωνικοποίησης".

*Καταρχήν η εταιρεία ΦΙΞ είναι καταχωρημένη σαν έλαστρο βιομηχα - νία και όχι σαν βιοιά. Αυτό απ'την μία βολεύει την εταιρεία άπέναντι στην έσορία, και απ'την άλλη της έ- νει τη δυνατότητα να δίνει μικρό- τερα έπιδόματα, άποζημιώσεις και άλλες άποδοχές στους εργαζόμενους.

*Τα μικροαυτήματα είναι συχνά ένώ η προετοιμασία για την άντιμε- τώπισή τους έχει "κοινωνικοποιή- θεί" κι αυτή. Τελευταία χαρακτήριζε χέρια από γυαλί και η κυρία Φωφά έλεγε σαν πρόταση ότι τα πάντα ύπα-

ρχουνε αλλα ένας άλλος διευθυντής έχει μαζί του τα κλειδιά.

*Στο έμφαλακτήριο το νερό τρέ- χουνε παντού, χωρίς καμιά προστα- σία για τους εργάτες. Οι περισσότε- ροι μετά από πέντε χρόνια άποκτά- νε άρθρετικά και άσπύσο το άνθι - νιελνό το παίρνουν μόνο δυό-τρία τσιράκια της διοίκησης.

*Τό ίδιο συμβαίνει και στο τμή- μα τροποδοσίας. Ο χώρος που άποδη- κεύονται οι παλέτες είναι άνοιχτός. Οι συνθήκες σ'αυτό το τμήμα είναι τυραννικές. Όποτε η παλιά ούτε η νέα διοίκηση τομάει να μιλήσει γι'αυ- τό.

*Στη διονομή ο κανονισμός μι- λάει για πλήρωμα από τρία άτομώ- κάθε φορτηγό, η εταιρεία όμως έχει μόνο δυό. Καθημερινά δέκα τόννοι περνάνε από τα χέρια των δυό έργα- των (όδηγο-βοηθού) και γίνονται καθημερινά δυό-τρία άρομαλόγιασθή- ρωνή βάρδια. Μάλιστα σε μερικά μεγάλα φορτηγά το δυό άτομο άνεβο- κατεβάζουν 300 κιλάτα.

*Στις έξωτερικές δουλειές (φορ- τοεμφότρωσης) προσλαμβάνεται προ- σμηικό με την ταχτική της τριμήνης άσμβασης, και το ίδιο γίνεται και σε τομείς παραγωγής. Οι εργαζόμενοι αυτοί δουλεύουν χωρίς να ξέρουνε άν θα 'χουν δουλειά μετά τρεις μή- νες. Φριτητές και σπουδατές που προσλαμβάνονται κάτω από αυτή τη σχέση έμμεταλλεύονται άθρια.

Τό εργοστάσιο δουλεύει πενήθι- μερο και αυτό ίσχυει για όλα το έ- ργατοπαλλήλικο προσωπικό. Όμως συμβαίνουν πράγματα και θαύματα.

*Ένας βοηθός χρεώνεται και τό καθήκον να ελεπράξει και τους λο- γαριασμούς (που είναι δουλειά ύπα- λήλου). Η εταιρεία στις καταστά- σεις των έργων έργατη, και σαν έργατη των άποζημιώνει όταν κάπο- τε τον άπολύσει.

*Ένώ και για το ύπαλληλικό προ- σμηικό ίσχύει το πενήθιμερο που ση- μαίνει 27 εργάσιμες μέρες πληρώνο- νται 25.

Για τό μήνα Σεπτέμβριο η έπι- χείρηση έκομίστηκε την πληρωμή- την πρόταση "να δόσουμε προτεραιό- τητα στα χέρια στις τράπεζες". Η πόρτα αυτή που ήταν ταχτικά της

πληθός διοίκησης συνάψησε την άν- τίσταση των έργατων γεγονός που έ- δωσε την άπορμή και για διάφορα δημοσιεύματα γύρω από την "κοινω- νικοποίηση" του ΦΙΞ.

Γίνεται από παντού καθόρι ότι η "συνδιοχείρηση" και οι άποχωρή- σεις άπέναντι σ'αυτήν όχι μόνο δε λύνουν τα προβλήματα αλλά άντίθε- τα στο όνομα της συνδιοχείρησης άνρίγουν νέος έκβιασμοί κι άν ση- μερα αυτή είναι υπό έρωτηματικό στού ΦΙΞ είναι σίγουρο πως στα κομ- μάτια εκείνα που δεν διαθέτουν μία πείρα και ένα συνδικαλιστικό όργα- νο ζωντανό η έμμετάλλευση και οι έκβιασμοί βόλσκουν έξωφως.

Είναι σίγουρο ότι ο "δημοκρατι- κός διαχειριστικός έλεγχος" που ζητάει το ΚΚΕ δεν χτυπάει παρά σά- κενό. Τά κέρδη οι εργάτες τά γνωρί- ζουν χωρίς να δούνε τά λονιστικά βιβλία. Τό πρόβλημα δεν είναι να ά- ποδειχτεί τό άυτοπόδεικτο, τό πρόβ- λημα είναι πως οι εργάτες δουλεύουν και πρέπει να άπατούνε τά λεφτά τους άρνούμενοι τους έκβιασμούς της διοίκησης που θέλει να πληρώ- σει τις τράπεζες και τους μετόχους από την περικοπή των μισθών. Νά ά- παιτήσουν τη δική τους άύξηση στα μεροκάματα και έναντίνα στις περι- κοπές και στις άπολύσεις να έπιβά- λουν να άύξηθεί τό έργατικό προσω- πικό, άίτημα που έχουν καταστήσει άλλες ζυθοβιομηχανίες μετά από άθ- νες.

Η καθημερινότητα την όποία ά- νάγκωα ζούν κάθε στιγμή οι έργα- ζόμενοι είναι αυτή που θέλει παν- τού να έπιβάλλει η "συνδιοχείρηση" του ΠΑΣΟΚ. Στο έμμεταλλευτικό αυτό όρομα οι εργάτες άπαντούν δυναμι- κά και δεν τρέφουν άυτοπάτες. Αυτό έδειξε η άμεση άντίδραση του Σεπ- τέμβρη για την πληρωμή.

Οι εργάτες χωρίς ένοδισμούς προ- πει να παλέψουν για να κατοχυρώ- σουν δυναμικά τό αίτήματά τους χω- ρίς καμιά έμπιστοσύνη σε κυβέρνη- ση και σε συνδιοίκηση διευρώνον- τας τις κατακτήσεις στο χώρο δου- λείας, χωρίς να τους άποσχολεί τό άν η τράπεζα πήρε τά λεφτά της ή όχι.

Οι "θέσεις" του ΚΚΕ

(συνέντευξη από σελ. 5)

νέου τύπου, το κράτος-κομμούνα, την έξουσία των Σοβιέτ. Έχει τις μεγάλες συνέπειες: Τό ΚΚΕ μπορεί να διατη- ρεί τη κρατικοκαπιταλιστική ιδεολο- γία του, την άναφορά του στο μοντέλο της ΕΣΣΔ, και ταυτόχρονα να προωθεί τις σχέσεις του με την άστική τάξη και τά πολιτικά της κόμματα.

Σ'αυτή τη κατεύθυνση το ΚΚΕ "έπε- ξεργάζεται" και κάποια "νέα" ιδεολο- γικά ζητήματα όπως η άπορξη διαφορε- τικών έργατικών κομμάτων, ο πλουρα- λισμός, ο ρόλος των συνδικάτων στο σοσιαλισμό κλπ. (θέσεις 158-59).

Σήμερα που οι εύρωκομμουνιστές "πρω- τεργάτες" άδτών των άνοιγμάτων άναδι- πλώνονται κάτω από τό βάρος της ή- τας από τόις σοσιαλιστές, και που μέ- σα στα ΚΚ βουκολακιάζει μία σκληρή σοβιετοφίλη νεοσταλινική τάση, τό ΚΚΕ άκολουθεί "άντιτροπή" πορεία. Έχον- τας πάντα μέλνει σ'ένα χοντροκομμέ-

νο ιδεολογικό πλαίσιο που έξασφάλιζε μέν τη μονολιθικότητα αλλά δεν μψο- ρούσε να σηπρίξει ένα πιο σημαντικό ρόλο του ΚΚΕ στη πολιτική ζωή, προσ- παθεί να έπεξεργαστεί σήμερα ένα πιο σύγχρονο ιδεολογικό πλαίσιο στις ίδιες πάντα βάσεις. Πρόκειται για τη προσπάθεια να άπα- λυνθούν οι έντυπώσεις από τη χωρίς όρους ύποσθήριξη του ΚΚΕ στο Γιορυν- ζέλακι. Άκόμα όμως κι αυτό τά δειλά άνοιγματα χαρακτηρίζονται από τη χοντροκομμένη κρατιστική άντίληψη του ΚΚΕ, μιάς και άμέσως άπολογείται ότι πρόκειται για τεχνικές που έπιδιό- κουν "τη συγκάτθεση" των μαζών στο σοσιαλισμό "και σε κάθε περίπτωση μέ- σα στα όρια "σεβασμού του σοσιαλι- στικού Συντάγματος".

Έτσι οι ιδεολογικές άναφορές στο σοσιαλισμό του ΚΚΕ άδύνονται με τη σημερινή πολιτική τακτική που δέ-

νει την έργατική τάξη στο σοσιαλι- σμό του ΠΑΣΟΚ. Για άλλη μία φορά οι "θέσεις" για ένα συνέδριο του ΚΚΕ γίνονται ένας καθρέφτης του σταλι- νικού ρεφορμισμού:

Στη θέση μιας πολιτικής άνάπτυξης του έργατικού κινήματος στην αυτό- νομη ιστορική του προπτική, η άποβά- θμιση της έργατικής τάξης σε σημείο στήριξης στους κοινοβουλευτικούς έ- λιγμούς του ΚΚΕ.

Στη θέση της επανάστασης και του ρόλου των μαζών μέσα σ'αυτή, άπροσπά- θεια συμμαχιών με την άστική τάξη και τις πολιτικές της δυνάμεις, που να φέρουν το ΚΚΕ πιο κοντά στη χί- μαيرا της "άντιμπερλιτιστικής-άντι- μονοπωλιακής δημοκρατίας του λαού".

Στη θέση του σοσιαλισμού, της έργα- τικής έξουσίας, ο κρατικός καπιταλι- σμός με τό "σεβασμό στο Σύνταγμα", σεβασμό που όπως πάντα έπιβάλλουν τό τόνος και οι στρατηγικοί.

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ

(συνέντευξη από σελ. 2)

τι ύπήρχε στην γειτονιά ήταν είτε αούθρητες άντιδράσεις πάνω σε ά- ξυμμένα και άμεσα προβλήματα (πχ ρέ- ματα) που σταματούσαν μαζί με τό θέμα, είτε προσπάθειες μεταρύθμι- σης του ίδιου του θεσμού της το- πικής αυτοδιοίκησης (πιο δημοκρα- τικός, οικονομικά άνεξάρτητος, άντι- δεξιός κλπ) που κατάληγαν να μετα- τρέπουν τις άποιοσδήποτε τοπικές άντιστάσεις σε έκλογική πελατεία των "δημοκρατικών" συνδικασιών. Αύ- τη η πρωτοβουλία δεν άνηκε μόνο στο ΚΚΕ αλλά και στις Μ-Α όργανώ- σεις. Τό 1977 τόσο το ΕΚΚΕ όσο και τό ΚΚΕ μ-Α κατέβηκαν με τους συν- δισμούς ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ(εσ) και έβγαλαν κάποιους δημοτικούς συμβούλους.

Έτσι σε συνέπεια μ'αυτή την τακτική τό μέν ΕΚΚΕ έαναπαίρνει μέρους, τώρα στούς ίδιους συνδισ- σμούς, ένώ τό ΚΚΕ μ-Α θέλει να κα- τεβάσει συνδικασιούς με δικό του πρόγραμμα μεταρύθμισης της Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

Με τέτοιες τακτικές όμως δεν κτίζεται κίνημα που να άρχίσει να διεκδικεί την ικανοποίηση των πιο στοιχειωδών άνθρώπινων άναγκών που έχει στερήσει από τους εργάτες η άνάπτυξη του έλληνοκού καπιταλι- σμού. Για όσους θέλουν να άγωνιστούν για ένα τέτοιο κίνημα, μαζικό, άγω- νιστικό, άνεξάρτητο από την κρατι- κή γραφειοκρατία - κεντρική ή άπο- κεντρωμένη - σ'αυτές τις δημοτικές έκλογές δεν ύπάρχει άλλη θέση από την άποδοκιμασία όλων των συνδισ- μών, άίχοντας λευκό ή άκυρο στις κάλπες.

(συν. από σελ. 3)

των μεσαζόντων και των πόταξη των παρασιτικών κυκλωμάτων, ο τελικός συμβιβασμός όθηκε τά πράγματα όπως ήταν πριν ή και χειρότερα. Οι χονδ- ρέμποροι σιγουρεύτηκαν ότι τά κέρ- δη τους δεν κινδυνεύουν από τούς συνεταρισμούς περισσότερο απ'όσο "κινδυνεύουν" από τον συναγωνισμό μεταξύ τους. Με τά μέτρα της κυβέ- ρνησης μόνο λειτουργώντας σαν χονδ- ρέμποροι στη θέση των χοντρεμπό- ρων θα μπορούσαν οι συνεταρισμοί (και πίσω τους η άγορική να μψούνε στην λαχαναγορά. Καθόλου παράξενο που τελικά οι μεσάζοντες έμειναν άκλόνητοι στον έλεγχο της λαχανα- γοράς. Όσο για τούς φούρνους, η φρα- τζόλα πουλιέται 54 δραχμές τό κι- λό και η "συνκράτηση της τιμής του ψαμιού" ύπάρχει μόνο στον φαντασι

Οι νομομυή πολιτική

κό κόσμο της στατιστικής υπηρεσίας (που ύπαλόγισε ότι η θεώτερη όδη της έμπορικής άποπροσαρμογής πρέπει να είναι... 2%). Άξίζει ά- κόμα να σημειώσουμε ότι από τό άπ- βασιμένα κέρδη αυτού του κυκλώματος ένα καλό μερίδιο θα εισπράξουν οι τράπεζες που άνέβασαν τό έπιτόκιο των δανείων για συγκέντρωση στα- ρίου από 2% σε 10%. Άλλα λόγια και σ'αυτή τη περίπτωση η "έξωτρία- νση" δεν είναι τίποτα άλλο από μία (μικρή) συμμετοχή τού μεγάλου με- σάζοντα (των τραπεζών) στα παρασι- τικά κέρδη των μικρομεσαίων μεσα- ζόντων.

Μετά από όλα αυτά, τί πρέπει να συμπεράνουμε για τις άποοπτικές της οικονομικής πολιτικής του ΠΑΣ ΟΚ; Κάποτε οι συνθήματα των διαδη- λώσεων έλεγαν "Άκριβεια, άνεργία-

αυτή είναι η Νέα Δημοκρατία". Ηρ- θε και η σειρά του ΠΑΣΟΚ.

Σε πιο άμαλές συγκυρίες τό ΠΑΣ ΟΚ θα μπορούσε να έμφανίσει την άκ- σύγχρονη πολιτική του σαν ρι- ζοσπαστική άναένωση δυνάων και θεα- μών. Στις σημερινές συνθήκες κρί- σης όχι μόνο τό περιεχόμενο αυτής της πολιτικής γίνεται πιο άδυσπρό- νη την έργατική τάξη, αλλά και ο ριζοσπαστικός μανδύας της μοιάζει άτολμος και άστακτικός. Παρόλα αύ- τά, μέχρι τώρα η άμφισβήτηση αυτής της πολιτικής έχει περιοριστεί σ' έλάχιστες άψιμαχίες. Ο δόσκολος χειμώνας που άρχίζει μετά τις δη- μοτικές έκλογές θα δείξει πόσο μο- ρεί να κρατήσει ή συνάντηση στην συνέχιση της Αιτότητας και της άνο- γίας.

Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΠΛΑΙΣΙΟ ΓΙΑ ΤΑ ΑΕΙ

Η φετινή χρονιά για τα πανεπιστήμια θα είναι η χρονιά που η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ θα βάλει μπροστά τις διαδικασίες υλοποίησης του δικού της ΝΠ, του νόμου με τον οποίο επιχειρεί να εκσυγχρονίσει τα ΑΕΙ "βάζοντας τέλος" στη μακρόχρονη κρίση τους.

Η εκσυγχρονιστική εξέδραση του ΠΑΣΟΚ στα παν/μια γίνεται σε μια συγκυρία όπου έχουν σχεδόν εξαλειφθεί τα προβλήματα που δημιούργησε στο άστικό παν/μιο (βάθαιμα της κρίσης του) το φοιτητικό κίνημα των καταλήψεων το 79 στη πόλη του ενάντια στον καραμανλικό ΝΠ 815. Έτσι τόσο το πολιτικό κλίμα που επικρατεί σήμερα μέσα στις σχολές (πολιτικές πρωτοβουλίες, συζητήσεις, συσπειρώσεις) όσο και μέσα στην εκπαιδευτική διαδικασία ελάχιστα μοιάζει με τον αναβρασμό πριν τις καταλήψεις. Από την άλλη όμως το ΠΑΣΟΚ σε καμιά περίπτωση δεν θέλει να δημιουργούνται δεξιά σε όλες τις αντιπροσώπους με το ΑΚ μέσα στην τή διαδικασία εφαρμογής του Νόμου Πλαίσιο πράγμα που πιστεύει ότι εξασφαλίζεται με τη συμμετοχή των φοιτητών στα συνδικαλιστικά όργανα, στις διαδικασίες κατάρτισης των νέων προγραμμάτων σπουδών κ.λ.π. Από την άλλη όσο αφορά την κρίση του παν/μίου σε επίπεδο δομής και λειτουργίας και αναντιστοιχίας με τις σημερινές ανάγκες της καπιταλιστικής ανάπτυξης, η τουμή που πάει να επιβάλλει το ΠΑΣΟΚ δημιουργεί κάποιες νέες συνθήκες μέσα στις οποίες κολοιούνται να προσαρμολογούνται οι δυνάμεις της "παν/κής κοινότητας", μέσα στις οποίες ο έλεγχος πάνω στα παν/μια περνάει μέσα από νέα κανάλια. Έτσι οι διαδικασίες του "Τμήματος" μεταφέρουν τον διάσπαρτο και κατακερματισμένο έλεγχο που βρισκόταν στον κάθε ατομικό καθηγητή και κατοχυρωνόταν νομικά με τα δικαιώματα και τα προνόμια που απορρέουν από την κατοχή της έδρας μέσα σε μια νέα συλλογικότητα. Τέτοια πιασέ "αυθαίρετες" της έδρας δηλ. ο κάθε ατομικός καθηγητής χάνει πια την "αυτονομία του" απέναντι στους υπόλοιπους πρωταγωνιστές του παν/μίου και υπόκειται στον έλεγχο και τους περιορισμούς που επιβάλλει μια συλλογικότητα, που καλείται να οδηγήσει το παν/μιο σε μια νέαςχέση με την παραγωγή και το κεφάλαιο ο σ' ένα νέο τρόπο λειτουργίας της εκπαιδευτικής διαδικασίας που να ανταποκρίνεται επιτέλους στις επιταγές της παραγωγής. Έτσι ο παλιός προσανατολισμός του παν/μίου στη κατέυθυνση (κατανομή) των άναγκών στελέχωσης μιας διαρκώς αναπτυσσόμενης γραφειοκρατίας, των άναγκών που έβαλε η αλματώδης ανάπτυξη της οικονομικής δραστηριότητας, καθώς και ο τρόπος που το παν/μιο σχετιζόταν (από ελάχιστα έως καθόλου) με τις άναγκες αέστε λέξη και έρευνες για τα βιομηχανικά συγκροτήματα, θα επιχειρηθεί να μπει σε αμφιβολία και επομένως σε μια νέα βάση.

Επίσης οι ιδεολογικές άναγκες που είναι σωφές διαφορετικές από εκείνες που πήγαινε να καλύψει η ατομική παρέμβαση κάθε καθηγητή με τα δικά του συγγράματα (και συνακόλουθα οικονομικά προνόμια βέβαια). Έτσι τα νέα προγράμματα σπουδών θα τείνουν να παίρνουν ύψη τους αυτές τις νέες άναγκες. Αυτές οι μεταρρυθμίσεις δεν σημαίνουν ότι το ΠΑΣΟΚ άποφάσισε να κατοργήσει την ακαδημαϊκή έρευνα (βλ. "καθηγητικό κατεστημένο") και να βάλει σε διαχειριστική άστική του Παν/μίου τους εκπροσώπους της φοιτητικής συνδικαλιστικής γραφει

ΑΥΤΙΜΑΧΙΕΣ ΚΑΙ ΔΟΛΟΠΛΟΚΙΕΣ ΤΗΣ "ΣΥΝΔΙΟΙΚΗΣΗΣ"

οκρατίας και του κατώτερου διδακτικού προσωπικού. Αντίθετα, οι ρυθμίσεις και οι διατάξεις του ΝΠ βάζουν καθαρά ποιοι θα είναι από δω και πέρα ο διαχειριστής των πανεπιστημίων. Αυτό όμως δεν άνοιξε οτι στη μεταβατική περίοδο δεν θα υπάρχουν ανταγωνισμοί άναμεσα στους καθηγητές και τους λέκτορες (διδασκοντοί ΕΔΠ) από τημιά στους καθηγητές και στους φοιτητές που μπαίνουν κι αυτοί στο παιχνίδι μέσα από την συνδιοίκηση. Τόσο οι λέκτορες, όσο και οι φοιτητές εκπρόσωποι άποτελούν για τους καθηγητές ανταγωνιστές στο μόρφωμα του έλέγχου. Στους μέν πρώτους βέβαια

οι καθηγητές διαφέρουν διάφορα από τους δημοκρατικούς εξορθητές σ' αυτούς, οι οποίες δεν τους άφηνουν να έλλοσονται μέσα σε μεγάλα περιθώρια. Ένν για τους εκπρόσωπους των φοιτητών, η μάχη για τον περιορισμό και άποκλεισμό τους από την διαδικασία λήψης άποφάσεων θα είναι "οκληρότερη". Γιατί οι καθηγητές άνησυχούν μήπως ο πολιτικός έλιγμός της συνδιοίκησης άδηγήσει σε κάποια μονιμότερη άποχώρηση να κάνουν συμμαχίες με τα κόμματα που έλέγχουν τον φοιτητικό συνδικαλισμό, ενώ οι ίδιοι προτιμούν τον έλεγχο πάνω σ' αυτόν με τα δικά τους όπλα π.χ. εξέτασεις, έντατικοποίηση των σπουδών κ.λ.π.

Αυτό είναι άλλωστε το νόημα των άυμαχιών και όχι ότι επιτίθεται το αντιδραστικό κατεστημένο, άλλά ότι πάλι να εξοφάλλει το πάνω χέρι στη διαχείριση της κρίσης του άστικού παν/μίου. Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες η παρέμβαση των κομμάτων, τόσο των άστικών όσο και των ρεφορμιστικών, για να εξασφαλιστούν οι άναγκαίες συμμαχίες πάλι θα έπιτελουν το πέρασμα των πολιτικών γραμμών του καθενός να αντιμετώπιζει σίγουρα διαφορετικά προβλήματα και εμψόχον άπ' ότι στη πη ηνούμενη κατάσταση.

Από τημιά η ΚΔ προσπαθεί να έμφανιστεί σαν το κόμμα που ήπεροσπίζεται την ακαδημαϊκή άυτονομία των καθηγητών άπέναντι στις εξορτήσεις της συνδιοίκησης που καθιέρωσε το ΠΑΣΟΚ. Στην πράξη το ΠΑΣΟΚ δεν της άφηνει περιθώρια έλιγμών γιατί δντάκυβερνηση έχει τη δύναμη να προχωρήσει κατευθείαν σε συμμαχίες με τους καθηγητές και όχι να στηρίζεται στον έλεγχο που έχει η ΕΔΕ. Αντίθετα αυτοί που προσπαθούν να στηριχθούν στη δύναμη που έχουν στην ΕΔΕ είναι οι ρεφορμιστές.

Οι ρεφορμιστές του ΚΚΕ και του ΚΚΕσ άχοντας ήδη άποδεχθεί στο άνολό του το νόμο έπιδιώκουν και αυτοί από την μεριά τους την κατάκτηση περισσότερων θέσεων μέσα στον εκπαιδευτικό μηχανισμό στηριγμένη στο "άπλο της συνδιοίκησης".

Έτσι η προβολή της "συμμαχίας των προοδευτικών δυνάμεων ενάντια στο Μαύρο Μέτωπο των αντιδραστικών καθηγητών που άπονομεύουν την έσομική του ΝΠ" δεν είναι άπλά τόπρόσχημα που χρησιμοποιείται για να εύθυραμιστούν πλήρως με την κυβερνητική πολιτική (π.χ. γεγονότα του ΕΝΠ) άλλά το ιδεολογικό κάλυμμα της άπαίτησης τους για μεγαλύτερο μερίδιο έλέγχου πάνω στα ΑΕΙ

ΤΟ Φ.Κ. ΣΤΙΣ ΝΕΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ

Με την διαμόρφωση βέβαια των νέων συνθηκών, όσο θα προχωράει η έσομική του ΝΠ, δεν θα πάσουν να υπάρχουν έρωτήματα (και πιθανές άπαντήσεις) στο κατά πόσο θα έλυσαστε άπλά θεατές των άων εξέλιξεω συμβαίνουν σε επίπεδο δομής και λειτουργίας των ΑΕΙ, θεατές των ανταγωνισμών άναμεσα στις δυνάμεις του άστικού εκσυγχρονιστικού μπλά. Είναι δυνατόν να έμφανιστεί άμερα μια διαφορετική πορεία, μια πορεία, που να ξαναβάλλει την άναγκαίοτητα άνάπτυξης ενός μαζικού άέναντι στο άστικό παν/μιο, και τους καπιταλιστές γενικότερα; Μπορεί να υπάρξει Φ.Κ. κάτω από τις νέες συνθήκες που θα άρχίσουν να διαμορφώνονται με την έσομική τω νέου νόμου; Όδηνόμαστε μήπως σε μια πορεία βεβαίη; ένωμάτωσης άπου κάθε προσάθεια είναι ποδικά σμένη σε άποτυχία ή ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΕΡΙΘΩΡΙΑ ΔΡΑΣΗΣ;

Έρωτήματα που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο μπαίνουν σ' όλους αυτούς που μια προηνούμενη περίοδο πάλαψαν ενάντια στον εκσυγχρονισμό και το άστικό πανεπιστήμιο και θα μπαίνουν σ' όσους άπό δω και πέρα θα συνειδητοποιούν το ρόλο της άστικής εκπάδευσης. Έρωτήματα που άπό την άπάντησή τους θα έξορτηθεί το κατά πόσο θα μπορεί ξανά να κινείται πολιτικά ένα κομμάτι του Φ.Κ. σε μια προοδική άνάπτυξη μαζικών πολιτικών πραχτικών ενάντια στο άστικό πανεπιστήμιο και τους καπιταλιστές. Μια προοπτική, που ο σημερινός λήθαργος του Φ.Κ., την κάνει να φαντάζει σαν ούτοπία στα κεφάλια άνειροπόλων, μια προοπτική που είχε όμως μέινει πάντα άνοιχτή άπου οι διαδικασίες που φέρουν στη ζωή την άμφοβήτηση με όσον στο πανεπιστήμιο δεν πρόκειται να σταματήσουν ποτέ όσο το παν/μιο θα εξακολουθεί να λειτουργεί άποταγμένο στις σκοπιμότητες και τις πολιτικές, οικονομικές και ιδεολογικές άναγκες της καπιταλιστικής άνάπτυξης, όσο θα κυριαρχεί στο πανεπιστήμιο διαπερνώντας άλη τη δομή και λειτουργία του ο διαχωρισμός άναμεσα σε διανοητική και χειρωνακτική έρευνα. Ιδιαίτερα σήμερα σε μια συγκυρία άπου η οικονομική κρίση βαθαίνει άσυρικνώνει έτσι τις δυνατότητες και τις

έλλείδες των κατώτερων τάξεων για την κοινωνική άνοδο μέσα στα ΑΕΙ. Συνολική άντιπαράθεση με το νέο νόμο είναι σίγουρα άπλήθυνα να ήπαρξει άμεσα μέσα στη πορεία έσομικής του, άπου οι δυνάμεις που άπορρύν να την προκαλέσουν είναι σημαντικά περιορισμένες (βλ. άυτοζωία των συσπειρώσεων). Όμως οι άνταγωνισμοί για να εξασφαλιστεί μια να έσομική δυνάμει άναμεσα στις άντιπαρόμενες "μερίδες", το παιχνίδι για την "κατανομή" του έλέγχου άπορεί να δημιουργήσει καταστάσεις που θα κάνουν άναγκαία την παρέμβαση της άριστερας του Φ.Κ. Παρεμβάσεις που θα τείνουν να έντοπιζονται που είναι η πραχτική σύγκρουση με το άστικό πανεπιστήμιο και την ιδεολογία του και άπο οι άνταγωνισμοί για τον έλεγχο του. Ιδιαίτερη σημασία θα έχει η άσταση των ρεφορμιστών, άπου η δικιά τους συμμετοχή στο παιχνίδι, πέρα από την συμμετοχή στα συνδιοικητικά όργανα θα μπορεί να στηρίζεται και στην κινητοποίηση των φοιτητικών συλλόγων. Η πολιτική του άγανιστικού ρεφορμισμού είναι έλγυρα μια ταχτική που οι ρεφορμιστές δεν έχουν λόγους να την έχουν. Ιδιαίτερα στους άνταγωνισμούς με τους "μαύρους κύκλους των άνιδρα στικών καθηγητών". Πέρα άπ' αυτό το επίπεδο, άντιπαράθεση θα διαμορφώνονται και σε άλλα επίπεδα π.χ. σε επίπεδο ιδεολογίας για το περιεχόμενο των σπουδών, τον τρόπο διδασκαλίας, για τις εξέτασεις κ.λ.π.

Αυνάότητες βέβαια άπάρχουν και έξω από τα πλαίσια του πανεπιστημίου, μέσα στους χώρους που άναπτύσσεται σήμερα η τοξική πάλη, η σύγκρουση άναμεσα στις προσπάθειες "έξυλιανσης και εξορθολογισμού της οικονομίας" άπό τα έπιτελεία του ΠΑΣΟΚ και κομματιών του μαζικού κινήματος της έργατικής πάλης, η σύγκρουση άναμεσα σε μια άγρια νεολαία ενάντια στην κυβερνητική πολιτική της άνεργίας και της καταστολής ενάντια στους διάφορους άποφορους καταπιεστές και καθωσπρέπει κυρίους και κόμματα έπτε πρόκειται για τους γολανόδες μέσους στρατό, τους "παιδαγωγούς" των γυμνασίων και λυκείων, τους έμπορους των συναυλιών και των γηπέδων έπτε για άλη την συντηρητική παλιοσαβούρα της άστικής ιδεολογίας και των φορέων της (μέσα και έξω από το λαϊκό κίνημα).

Χρειάζεται λοιπόν ν' άρχίσουμε να βλέπουμε το Φ.Κ. όχι πια σαν μοχλό προώθησης των φοιτητικών συμφερόντων μέσα άπό τα γραφειοκρατικά συνδικαλιστικά όργανα άλλά σαν μια πολιτική δύναμη κρούση ενάντια στο ΠΑΣΟΚ και τους καπιταλιστές στο πλεύρο του έργατικού και του νεολαϊστικού κινήματος. Μια τέτοια κατεύθυνση μπορεί να άρχισέ να γίνεται πραχτικότητα μέσα άπό τη συγκεκριμενοποίηση ενός διαφορετικού περιεχόμενου πολιτικής πάλης και προβληματισμού. Μια συζήτηση που προχώρησε άρκετά την προηούμενη περίοδο άλλά σε καμιά περίπτωση δεν άπορσε να μετατραπεί σε πραχτική ενός νέου προσανατολισμού της άριστερας του Φ.Κ., π.χ. στο τέτοιας πρωτοβουλίες, π.χ. για την καταήση της νεολαίας μέσα στο στρατό, έχουν κάνει σημαντικά βήματα τόσο μέσα στους στρατώνες όσο και έξω άπ' αυτούς.

Είναι άνάγκη έπομένως ν' άνοιξει ξανά αυτή η διαδικασια συζήτησης μέσα στα ύπολείμματα των συσπειρώσεων και γενικά σ' όλους τους συναγωνιστές της άριστερας του Φ.Κ. Είναι άνάγκη την άρα που η κυβερνηση ΠΑΣΟΚ πιασμένη χέρι με χέρι με όλο το φάσμα των πολιτικών δυνάμεων "έθνικής" ένότητας (άπό την Ν.Δ. στο ΚΚΕ και το ΚΚΕσ) θα ύλοποιούν τα κοινά εκσυγχρονιστικά όραματα για ένα διαφορετικό τύπου σύγχρονο άστικό παν/μιο, να άναπτυχθούν πολιτικές πρωτοβουλίες που να συγκροτούν την Α.Φ.Κ. σε επίπεδο πραχτικής διαφοροποίησης άπό τον εκσυγχρονισμό σε επίπεδο άντικυβερνητικό, άντικαπιταλιστικό.

Ιδέες και άποψεις κυκλοφορούν άφθονες μέσα σ' αυτήν την περιόου ιδεολογική άτύοφαира που άναπτύσσεται η άριστερά, μόνο που αυτές θα πρέπει να γίνουν πιά συγκεκριμένες. Υπάρχουν τα περιθώρια δράσης, άλλά η άδράνεια και ο άγνωστικισμός σίγουρα δε βόηθάνε στην άξιοποίηση τους.

ΤΑ 60 ΧΡΟΝΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗΣ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΣ ΤΟΤΕ ΠΟΥ Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΤΡΑΤΟΣ ΠΘΕΛΕ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ ΤΩΝ "ΔΥΟ ΗΠΕΙΡΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΘΑΛΑΣΣΩΝ."

Τό Σεπτέμβριο του 1922 ή Σφόρη παραδίδεται στις φλόγες. Σήμερα 60 δόκνηρα χρόνια μετά, και οι παραφιλολογίες για τις θηριωδίες του τουρκικού σιβινισμού εξακολουθούν να καλύπτουν τα πραγματικά γεγονότα και τις ατίες για τις οποίες έγινε ή Μικρασιατική εκστρατεία.

Οι ιστορικοί της εποχής, αλλά και οι σύγχρονοι, προσπαθούν να καλύψουν την επεκτατική πολιτική της ελληνικής κυβέρνησης στην μικρασιατική εκστρατεία με την δικαιολογία της περιφρούρησης των δικαιωμάτων του ελληνισμού (σημαντικό μόνον αλλά, χωρίς καμιά αμφισβόλση, μειωμένη) της Μικράς Ασίας, ήταν άλλο. Είναι το ίδιο πρόβλημα που ακόμα και ή σημερινή "σοσιαλιστική" κυβέρνηση αντιμετωπίζει. Είναι ή προσπάθεια του ελληνικού κράτους να εξασφαλίσει κάποια οικονομικά προνόμια αναλαμβάνοντας όλην αντίλλαγμα να παίξει τον ρόλο του ρυθμιστή-χωροφύλακα στην περιοχή.

"Ας δούμε όμως τί συνέβαινε στην Ελλάδα και την Τουρκία εκείνη την εποχή, καθώς και τον ρόλο των συμμάχων της. Αντίστοιχα γεγονότα.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Η "Οθωμανική αυτοκρατορία, πριν απ' τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, αν και είχε χάσει τις βαλκανικές επαρχίες της, εξακολουθούσε να κατέχει τις πιο πλούσιες περιοχές της Ανατολής. Τουρκία, Λίβανος, Συρία, Παλαιστίνη, Ιράκ, Αίγυπτος, Κύπρος, Ιορδανία ήταν επαρχίες της. Ήταν ένα άπειρο φεουδαρχικό κράτος, και οι επαρχίες της ήταν περιοχές πλούσιες σε πετρέλαιο. Είχαν, λοιπόν, όπως είναι φυσικό, τραβήξει την προσοχή όλων των μεγάλων δυνάμεων της εποχής (Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία), και απ' τον 19ο αιώνα αποτελούσαν αποικίες τους. Η Τουρκία αποτελούσε το πιο καθυστερημένο από άποψη εθνικής συνείδησης κομμάτι της.

Από τα τέλη του 19ου αιώνα άρχισε να αναπτύσσεται στην Τουρκία ή ντόπια εθνική τάση. Και παράλληλα μ' αυτή τα πρώτα επαναστατικά κινήματα. Έτσι στα 1909 επικρατούν οι Νεότουρκοι. Οι Νεότουρκοι ήταν ένα κίνημα που εκπροσωπούσε τους έμπορους και ήταν υπέρ μιας σγυκεντρικής εθνικής "Οθωμανικής Τουρκίας.

Στηρίγνόμενοι, βασικά, οι Νεότουρκοι, στον γερμανικό ιμπεριαλισμό, εξακολουθούσαν να ασκούν μια αντίλαϊκή πολιτική. Στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο προσπάθησαν να χτυπήσουν τις οικονομικές θέσεις των αγγλογάλλων και με την οργάνωση που κένον των "Ελλήνων και Άρμενίων εμπόρων να δυναμώσουν τις θέσεις των Τούρκων εμπόρων.

Με το τέλος του πρώτου παγκόσμιου πολέμου και την ήττα της Γερμανίας ή κατάσταση στην "Οθωμανική αυτοκρατορία άλλαξε πολύ. Ένα νέο κίνημα αναπτύσσεται, (κεμαλισμός, από τον κυριότερο εκπρόσωπό του Κεμάλ "Ατατούρκ) βασιζόμενο, από τη φύρα, περισσότερο στον εργατικό και αγροτικό πληθυσμό της Τουρκίας. Το κίνημα αυτό είχε σαν στόχο την δημιουργία ενός αυτόνομου τουρκικού κράτους έξω από την οθωμανική κυριαρχία. Ο αγώνας τους ήταν τόσο ενάντια στον Σουλτάνο όσο και ενάντια στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που με την συνθήκη του "Λοδίνου θέλαν να διαλύσουν την Τουρκία σε αποικίες που θα μοιραζόντουσαν μεταξύ τους.

Τό αντιποικιακό κίνημα της Τουρκίας, αν και δεν ήταν το μόνο στην "Οθωμανική Αυτοκρατορία εκείνη την

περίοδο, ήταν το πιο δυνατό. Στην περιοχή τουρκικού λαού, που πάλεψε πιστεύοντας στην πραγματοποίηση των αιτημάτων του, για το μοίρασμα των τοφλικών και τη κατάργηση των ξένων προνομίων, ήταν ένα μεγάλο πρόβλημα για τους ιμπεριαλιστές.

ΟΙ ΕΠΙΔΙΣΣΕΙΣ ΤΗΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΗΝ

Τό τέλος του πρώτου παγκόσμιου πολέμου (που ήταν ένας πόλεμος ιμπεριαλιστικής επικράτησης), παρόλο που βρήκε νικητές τους συμμάχους της "Αντάν και ήττημένη την Γερμανία, δεν σήμανε και την λήξη των προβλημάτων στις αποικίες της "Ανατολής.

Η κατάρευση της Γερμανίας είχε σαν αποτέλεσμα την απελευθέρωση κάποιων αποικιών. Τό ίδιο σήμαινε και ή παραίτηση του σοβιετικού κράτους, μετά την νίκη της σοβιετικής επανάστασης, από τα προνόμια που είχε ο Τσάρος.

Επίσης ή είσοδος των ΗΠΑ στο πολιτικό προσκήνιο, σαν την άλλη μεγάλη δύναμη, έβαζε το θέμα ξαναμοιράσματος των αποικιών.

Η "Αγγλία, κυρίαρχη δύναμη στις αποικίες της "Ανατολής μέχρι τότε, ήθελε να πάρει και τώρα τη μερίδα του λέοντος. Απ' την άλλη μεριά, το κίνημα στην Τουρκία δυνάμωνε συνεχώς. Και αυτό έβαζε σε κίνδυνο τις ήδη κατακτημένες θέσεις της.

Όλες οι προσπάθειες για διευθέτηση του θέματος μέσω της διπλωματικής οδού, απέτυχαν. Απ' τη μια, στάθηκε αδύνατο να συμφωνήσουν οι τρεις δυνάμεις μεταξύ τους ("Αγγλία, Γαλλία, ΗΠΑ) και από την άλλη, ακόμα και τις φορές που φάνηκε ότι μια συμφωνία μεταξύ τους είχε επιτευχθεί, αυτή δεν είχε μεγάλη σημασία, γιατί, όπως υπογράφει, αν παίρναν από τον Σουλτάνο, ή επαναστατική κυβέρνηση, που είχε ήδη σχηματιστεί στην "Αγκυρα με τον Κεμάλ, δεν τις αναγνώριζε.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες ή "Αγγλία αποφασίζει την στρατιωτική επέμβαση στην Τουρκία. Μια διακήρυξη στρατιωτική υπεροχή θα την έφερνε σε πλεονεκτική θέση, απ' ένα, απέναντι στους συμμάχους της, και, απ' εταίρου, θα χτύπαγε και την τουρκική αντίσταση, που τόσους πόνους φόλους είχε δημιουργήσει.

Τό αναπτυσσόμενο, όμως, εργατικό κίνημα στην "Αγγλία εμπόδιζε την αποστολή στρατευμάτων στην Τουρκία. Παράλληλα τα αντιποικιακά κινήματα, των άλλων χωρών της "Ανατολής, απασχολούσαν τα αποικιακά στρατεύματα και έτσι ήταν αδύνατο για την "Αγγλία να τα μεταφέρει στην Τουρκία.

Οι δυσκολίες αυτές ανάγκασαν την "Αγγλία να φάει για ένα ίσχυρό σύμμαχο που θα αναλάμβανε να παίξει το ρόλο του χωροφύλακα της περιοχής για δικό της λογαριασμό. Και οι λύσεις ήταν δύο: ή "Ελλάδα και ή "Ιταλία.

Τελικά επέλεξε ή "Ελλάδα. Αυτό,

όμως, δεν ήταν αποτέλεσμα του γεγονότος και μόνο ότι ή "Ελλάδα ήταν οικονομικά εξαρτημένη από τον αγγλικό ιμπεριαλισμό, όπως θέλουν να το παρουσιάσουν μερικοί. Η ύπαρξη ισχυρού στρατού στην "Ελλάδα, καθώς και οι κοινές επιδιώξεις του αγγλικού και ελληνικού κράτους στην "Ανατολή ήταν επίσης στοιχεία που έπαιξαν ρόλο στην εκλογή αυτή.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Μέχρι τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο τα κύρια κεφάλαια που υπήρχαν στην "Ελλάδα ήταν αγγλικά και γαλλικά. Μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο το αμερικάνικο κεφάλαιο παίρνει την πρώτη θέση, αλλά όμως ή "Αγγλία εξακολουθεί να έχει την κηδεμονία της "Ελλάδας. Αυτό για δυσλόγους: Η "Αγγλία είχε στενότερες σχέσεις με το τραπεζιτικό κεφάλαιο (είχε τα περισσότερα κεφάλαια στην "Εθνική Τράπεζα) και με το εφοπλιστικό και παραοικιακό κεφάλαιο. Τό παραοικιακό κεφάλαιο ήταν τό ισχυρότερο της ελληνικής κοινωνίας και ανδρόθηκε περισσότερο στην Μικρά "Ασία όταν διείδυσαν τα αγγλικά κεφάλαια στην ίδια περιοχή.

Η εξόρτηση αυτή της "Ελλάδας δεν σήμαινε ότι δεν είχε ντόπιο κεφάλαιο. Σαν χώρα εθνική λειτουργούσε και σ' αυτή ο νόμος της κεφαλαιοκρατικής συσσώρευσης. Η βιομηχανία αναπτύσσεται εσωτερικά με άγριο ρυθμό. Η ανάγκη των ιμπεριαλιστών να τοποθετούν τα βιομηχανικά τους προϊόντα στην ελληνική αγορά και να βρίσκουν φτηνές πρώτες ύλες έχει σαν αποτέλεσμα, βέβαια, την ανάπτυξη μόνο της ελαφριάς βιομηχανίας και της βιοτεχνίας. Έτσι και για την "Ελλάδα μπαίνει το πρόβλημα εξεύρεσης νέων αγορών. Ιδιαίτερα ή επαναστατική αλλαγή στην Ρωσία και ή ανάπτυξη του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος στην Τουρκία, έβαζε ακόμα πιο επιτακτικά το ζήτημα για την "Ελλάδα της κατοχύρωσης των θέσεων της και της αναπλήρωσης των χαμένων.

Από την άλλη μεριά, βέβαια, ούτε τό δυνάμωμα του ελληνικού κεφαλαίου στην Τουρκία ούτε τό μεγάλωμα του ελληνικού κράτους με την προσάρτηση νέων εδαφών στην Μικρά "Ασία θα έφερναν καμιά ουσιαστική καλύτερηση στην οικονομία της "Ελλάδας. Αυτό σήμαινε ότι ή εξόρτηση της από τον αγγλικό ιμπεριαλισμό θα έμενε ή ίδια. Έτσι ή "Αγγλία θα είχε ένα σταθερό και πιστό δατυνόμενο στην περιοχή.

Η ύπαρξη εθνικού προβλήματος στην Μικρά "Ασία έδωσε και την λύση στην ελληνική εθνική τάση για την επεκτατική της πολιτική. Η ελληνική μειονότητα στην Μικρά "Ασία ήταν σημαντική. Έμεινε θέμα κατοχύρωσης της δικής τους εθνικής ζωής (εθνικός πολιτισμός, παιδεία, θρησκεία, γλώσσα) και της ισοτιμίας τους με τον υπόλοιπο πληθυσμό. Τα δικαιώματα αυτά είχαν παραβιαστεί

κατά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, από τους Νεότουρκοι, όταν οργανώθηκαν ομαδικά πογκρόμ σε βάρος του μικρασιατικού ελληνισμού.

Με την ιδεολογία της Μεγάλης "Ιδέας συνταυτίστηκε τό πρόβλημα της κατοχύρωσης των δικαιωμάτων του μικρασιατικού ελληνισμού με την επεκτατική πολιτική της εθνικής τάσης. Τό μένος δέ των "Ελλήνων προς τους Τούρκους, λόγω της οθωμανικής κατοχής, βοηθούσε να αναπτυχθεί τόσος έντονος σιβινισμός, ώστε να είναι αδύνατο να ξεχωρίσει ο ελληνικός λαός που σταματούν τα δίκαια αιτήματα και που αρχίζει ή επεκτατική πολιτική.

ΤΟ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Παρόλη όμως τη δημαγωγία, για την υπερόψιση του ελληνισμού της Μικράς "Ασίας, οι οποίοι δεν κατάφεραν να πείσουν τον ελληνικό λαό για την αναγκαιότητα αυτού του πολέμου. Ήδη κατά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο είχε αναπτυχθεί στην "Ελλάδα ένα μεγάλο αντιπολεμικό κίνημα. Την περίοδο που διασχεδόν τα σοσιαλιστικά κόμματα της Ευρώπης είχαν ταχθεί στο πλευρό των εθνικών κυβερνήσεων τους, οι σοσιαλιστικές ομάδες στην "Ελλάδα (τό Κομμουνιστικό Κόμμα δεν είχε δημιουργηθεί ακόμη) ήταν ενάντια στο πόλεμο και είχαν αναπτύξει μια έντονη αντιπολεμική προπαγάνδα με μέγα γάλη απήχηση στον κόσμο.

Κατά την μικρασιατική εκστρατεία τό νεοϊδρυμένο Κομμουνιστικό Κόμμα συνέχισε την πολιτική αυτή. Η κούραση του κόσμου από τους συνεχείς πολέμους είχε σαν αποτέλεσμα ή αντιπολεμική προπαγάνδα να αποκτάει όλο και περισσότερα έρεισματα μέσα στις μάζες. Οι εκλογές του Νοέμβρη τό '20 παίρνουν χαρακτηρισμό καταδίκης του πολέμου. Τό ΣΕΚΕ καταβαίνει στις εκλογές με αντιπολεμικά συνθήματα. Κατά την προεκλογική περίοδο γίνονται διαδηλώσεις στην "Αθήνα, αλλά και στην Θεσσαλονίκη, με κύριο σύνθημα "Κάτω ο Πόλεμος". Η ανακόλυση του Κόμματος λέει ότι κατά τις εκλογές αυτές πήρε 100.000 ψήφους. Στο δημοψήφισμα δέ για την επάνοδο του βασιλιά, αν και τό ΣΕΚΕ απέσχε, πολλοί εργάτες αλλά και στρατιώτες, που λάβανε μέρος στο δημοψήφισμα, ρίξαν χαρτιά που γράφανε συνθήματα όπως "Κάτω ο Πόλεμος", "Ζήτω ο Λένιν" κ.ά.

Παράλληλα ή κυβέρνηση έστειλε στο μέτωπο, σαν τιμωρία, εργάτες που συλλάμβανε στις απεργίες που γίνονταν εκείνο τον καιρό. Έτσι πολλά στελέχη του εργατικού κινήματος, όπως ο Πουλιόπουλος κ.ά., είχαν βρεθεί στο μέτωπο. Αυτό βοήθησε τό να αναπτυχθεί και μέσα στο στρατό τό ίδιο αντιπολεμικό κίνημα. Σοβιετικοί φαντάρων είχαν ιδρυθεί σε πολλές μερής του μετώπου και προπαγάνδιζαν τη λήξη του πολέμου. Στά απομνημονεύματα καλύτερων αξιωματικών δια

βάζουμε για την άποψη ότι στρατιω-
τών να πολεμήσουν.

Η ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

Τό πρώτο σημαντικό χτύπημα δέ-
ληνικός στρατός τό δέχτηκε τό 1921
στή μάχη τού Σαγγαρίου. Στή μάχη
αυτή ό ελληνικός στρατός νικήθηκε
καί τό κράτος άπείθαρχας καί
λιποταξίας πολλαπλασιάστηκαν.

Έν τώ μεταξύ ή Γαλλία κλείνει
συμφωνία μέ τόν Κεμάλ. Μ' αυτόν τόν
τρόπο άπελευθερώνονται τουρκικά
στρατεύματα πού μέχρι τότε πολε-
μούσαν στίς γαλλικές άποικίες. Στόν
επόμενο χρόνο ό τούρκικός στρατός
έντολίζεται καί άνασυντάσσεται. Πρα-
τάσεις πού έγιναν για άνακωχή, από
τήν Τουρκία, δέν έγιναν δεκτές από
τήν ελληνική κυβέρνηση. Έτσι όταν
στις 26/8/1922 ό τούρκικος στρατός
κάνει επίθεση στό Έσκή-Σεχέρ εί-
ναι σαφώς άνώτερος από τόν ελλη-
νικό, καί ό ελληνικός στρατός διαλύ-
ται μέσα σέ λίγες μέρες.

Στις 9 Σεπτεμβρίου ό τούρκικος
στρατός μπαίνει στην Ήμυρνη. Ό ελ-
ληνικός στρατός πανικόβλητος ύπο-
χωρούσε από παντού. Η ελληνική
μειονότητα (τά δικαιώματα της
όποιας ήθελε να "περισφραστεί" ή
ελληνική κυβέρνηση) άναγκάστηκε
έγκαταλείπει την Μικρά Ασία καί
έξοδαμένη να καταφύγει στην Έλ-
λάδα.

ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

Σήμερα, 60 έόλόκληρα χρόνια μετά
τή Μικρασιατική έκστρατεία, ή έπέ-
τειος χρησιμοποιείται ξανά για να
φουντώσει τό τυφλό σωβινιστικό μί-
σος ενάντια στους Τούρκους.

Οί άστού, στό σύνολό τους, δικαιο-
λογούν την Μικρασιατική έκστρατεία
μέ τό κάλλος της περιφρόνησης
των ελληνικών δικαιωμάτων. Καί άνα-
φέρουν σάν αίτία της καταστροφής
τήν άρνηση των άγγλογάλλων να βοη-
θήσουν τόν ελληνικό στρατό, ρίχνον-
τας τόν εχθρό ενήλεια (άκόμη (ανάλογα
σε πιά παράταξη άνήκουν) στόν βε-
νιζέλο ή στό λαδάκι καί τούς άντι-
βενιζελικούς.

Η ρεφορμιστική άριστερά, όπ' ήν
άλλη, βλέποντας την ελληνική άστι-
κή τάξη καί τίς έκάστοτε κυβερνή-
σεις της σάν απλό όργανα των ίμπε-
ριαλιστών καί όχι σάν μία άστική
τάξη μέ τίς δικές της άνάγκες καί
τή δική της πολιτική, ρίχνει όλες
τίς εύθύνες στους ίμπεριαλιστές.
Κατηγορεί την ελληνική κυβέρνηση
μόνο για την "ξενοδοξία" της καί
γι' αυτό σάν διεύδο (άκόμη καί στή
σημερινή πολιτική των ελληνοτουρ-
κικών σχέσεων) προτείνει την "έν-
ταση της πόλης τού λαού για την
άριστική άπαλλαγή τού τόπου από τό
δεσποτικό ίμπεριαλιστικής εξάρτη-
σης".

Όμως τό άντιπολεμικό κίνημα
της εποχής μας δείχνει ότι ύπό-
χει καί μία άλλη προοπτική. Παρόλο
πού ό ρόλος του, στή συγκεκριμένη
φάση της μικρασιατικής έκστρατείας
δέν ήταν άποφασιστικός, έν τούτοις
ήταν ή μόνη δύναμη πού άντιστάθη-
κε σ' αυτό τόν πόλεμο. Καί στίς ση-
μερινές συνθήκες των ελληνοτουρ-
κικών σχέσεων ή έπέτειος της Μικρα-
σιατικής μάς θυμίζει ότι ή μόνη
άπάντηση στή σωβινιστική πολιτική
τού "Βυθίστε τό χόρα" είναι ή άνση
τυξή ενός τέτοιου κινήματος, πού
άρνείται τή συμμαχία στό πολεμο-
κάπηλο σχέδιο των άστικών κυβερνή-
σεων.

ΒΙΑΣΜΟΙ: ΟΤΑΝ ΤΟ "ΕΡΓΟ ΤΩΝ ΒΙΟΒΙΩΝ ΔΥΜΠΛΗΡΩΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΔΗΜΟΒΙΟΓΡΑΦΟΥΣ, ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΕΣ, ΜΠΑΤΕΟΥΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΔΕΣ.

"Έτσι όπως ξεχειλίζει τό πο-
τήρι, μέρα μέ την μέρα, αίσθάνε-
σαι πως κήρες την ζωή σου λάθος
πού γεννήθηκες γυναίκα. Όπου καί
άν βρεθείς, στό χροσπί, στό μανδύη
στό μπαλόνι, στή δουλειά, στή βόλ-
τα στό σινεμά, πρέπει νάχεις μαζί
σόν κανα δυό σωδούς να σε φυλά-
νε, είτε πρωί, είτε μεσημέρι, είτε
βράδυ. Έχεις ν' άποδείξεις έπί τό
πίο "άδω" ως τό πιο χυδαίο σχό-
λιο, έπί τό να βρεθεί κανένα χέρι
μέσα σου, έπί τό να φας ζυλούμερα
μεσημέρι-μέχρι πού να σου συμβεί
τό χειρότερο νά σε βιάσουν έπί-
μα καί να σε σκοτώσουνε.

Καθημερινό θέμα στις έφημερί-
δες οί "ψυχολογικές" κόνες πού
κρατούνται έδωμες έπί την οίκο-
γένεια, ή τούς άδελφούς χρόνια
κλεισμένους να σπάζουν σε κάποιο
βρώμικο όδύγιο, έπειδή ή "τρέλλα" καί
έπομένως άνοητη γιά όλη
της την ζωή κόρη ή ήταν ντροπή
για την οίκογένεια.

Πατέρας πού σκότωσε την 19χρονη
κόρη, σε 70ο σέ πεζοδρομίο, έπει-
δή τόλμησε να φύγει έπί τό σπίτι
στό χωριό καί νάφει στην Αθήνα
"Άντρες πού σέβονται τίς γυναί-
κες τους στό νοσοκομείο έπί τό
ζυλό, καί άλλοι πού τίς σφάζουνε
σάν τε άρνιά της λαμπής μπροστά
στα παιδιά τους καί άλλοι πού τίς
ρίχνουνε στό φοβόρο καί τίς καί-
νε.

Βιασμοί σε καθημερινή είδηση
γράφει διαλέγετε καί παίρνετε:
Πατέρας κατόπι τυλοδρομίου βιάσε
την κόρη του 10 έόλόκληρα χρόνια,
νεαρός βιάσε 30χρονη γυναίκα πού
στή συνέχεια άυτόκτονήσε, 70χρονη
βιάστηκε έπί νεαρό πού πήδηξε ή
πό τό άνοιχτό παράθυρο. "Ο κατόλο-
γος δέν έχει τελειωμό. Είναι καθε
μερινά τόσο έπικαιρός πού καλό
καί έπί τίς έθελτικές στήλες.

Τό φετεινό καλοκαίρι έρχε-
ται να συμπληρώσει μέ τό φριλια-
στικότερο γεγονός την είκοσάτης
βίας ενάντια στις γυναίκες. Στό
χρόι οί γυναίκες πού έδωσαν μό-
νες τους να βγούν έπί τό σπίτι,
πού έδωσαν μόνες τους να κήνουν
εικοπές. Οί "έκτελετωμένες" πού
έχουν τό έρώς μόνες τους να τή
κοπανάνε είναι άποσπασμένες οί δια-
τεθειμένες για όλα. Αλλά δέν έχου
πρόβλημα ένας έντρας λιγότερος
ένας περισσότερος δέν έχει σημα-
σία. Ένώληση χοντρή, έν τόλματες
να βρύνεσαι στην παρτίδα, στό
καρβέτι, όπου όποτε. Τά μεγάλα πα-
ρτία, φέτος άπαυτοσυνεμέ προκλη-
τικότητα καί έκτελετωμένη, την
λεία τους. Οί βιασμοί μέ όματα
κοπέλες τουριστικές πρόγμα πολύ
συνειδημένο. Στην ίδια λαιάδν κα-
τηγορία καί οί έλληνίδες πού ζε-
κινάνε μέ τό σκιδίο στή κλήση.

Οί κοπέλες στην Αίγινα πού βι-
αστηκαν, χητηθήσαν την μιά την

σκοτώσανε καί την άλλη την στεί-
λανε στό νοσοκομείο, ή κοπέλα στή
θεσσαλονίκη πού βιάστηκε καί σφά-
χτηκε, έζω έπί τίς πόρτες πολυκα-
τοικιών, ήτανε τό πιο χοντρά το
φετεινό καλοκαίρι. Οί δημοσιογ-
ράφοι των έφημερίδων καί περιοδι-
κών βρύνουν την έκπαιρία καί
φτιάχνουν ιστορίες πού γαρύν γαι-
νίδα έλλά καί "πικερβίες", μέσέ
όποιοσδήποτε, παρουσιάζοντας τό γε-
γονός πού "ζωντανά" καί μέ "ση-
μασία στή λεπτομέρεια". Παλλά έπί
τό τέτοια γεγονότα της "καθημερι-
νότητας" κή δέν άναφέρονται, ένω
τό έλλά τό χοντρά, σάν καί έξαι-
ρητικό καί σπάνιο πού συμβαίνει
έπί κάποιους τρελλούς, άνώμαλους,
πού στερήθηκαν τή μητρική στήριξη
καί έπιστρατεύονται οί ψυχολογί-
τες καί οί κοινωνιολόγοι να μής
ένημερώσουν έν τούς άγαπούς ήμά-
να τους πού ή λίγο.

Σ' όλες σχεδόν τίς περιπτώσεις
κάνουν οί άντρες έχουν κάποιο έλα-
φυντικό "ήτανε σε βρασμό ψυχής",
είχανε ζήτημα τιμής "μέ τή μάτια
ή άντικρίσανε την κοινωνία, καί ή
κόμα έδωκε" όπου οί γυναίκες βί-
ρουνε τούς κινδύνους γιατί κηλο-
φορύνε μόνες τους την νύχτα, καί
μέλιστα "ή έλλη έκανε καί ατο
στό νυχτερινά ή τέλος κήνουν
έτσι όπως κηλοφορύνε ύστερα
φταίει ό φονιάς... Μέχρι συντά-
της άστυνομικού δελτίου, άρμόδιος
λόγω άστυνομικού δελτίου, μής
εληφορεί για τούς βιασμούς σε
πρωινή έφημερίδα.

Ο άστικός τόπος, τηλεόραση, δι-
αφήμιση, διαμορφώνουν κατά περί-
πτωση καί τό άνέδοτο κήμα. Δέν εί-
ναι μόνο τό ζήτημα της βίας πού
διαστρεβλώνεται. Είναι μία έόληλη
ρή έντελήση παρουσίασης της γυ-
ναίκας σάν σεξουαλικό άντικείμε-
νο. Είτε είμαστε νοικοκυρές, είτε
είμαστε έργαζόμενες δημιουργούμε
πρότυπα. Έμείς πού σήμερα είμαστε
έζω έπί τό σπίτι, πού δουλεύουμε,
πού έδωκε να μόντε άνεξάρτητες,
μής παρουσιάζουν έτσι όπως δέν εί-
μαστε: Άποστραμένο πρότυπο της ή
έκτελετωμένης έτοιμα για τό έμ-
πόριο, καί την άταξάνωση. Έπών
της λαιάδν. Είναι αυτή πού ζετήν
ζωή της, πού δέν έχει ταμπού, ή δι-
αφήμιση.

Η ένα τέτοιο τρόπο μής προβά-
λουν, δημιουργούν κήμα άνοχής
των γεγονότων -όσιαστικά την άνα-
παράγουν- έπί την κοινή γνώμη,
σάν λίγο-πολύ "φυσικών". Έτσι "φυ-
σικά" δημιουργείται καί ένας βια-
σμός. Γι' αυτό λαιάδν ένας τέτοιος
"καός όρκος" πού περπατάει στόν
όρομο μας δέν είναι καί πού μυθι-
κό τέρας.

Η δικιά μας ιστορία για όράκους
καί τέρατα λέει ότι οί καπιταλιστές
μέσα στις άντιθέσεις πού δημιουρ-
γεί είναι καί αυτή: Ένώ τό γυναι-
κό κομμάτι προβάλλεται προκλητικά

παντού σε τέτοια διαθεσημότητα
"πύ βρωμεί ή τόπος" ένω σε σχε-
σεις των ανθρώπων άνδρων-γυναικών
προπαγανδίζονται σάν πού εύκολες
καί χωρίς προβλήματα, τό κοινωνικό
άδιέξοδο πού δημιουργεί την μονα-
ξιά καί την άυτόκτονία, δημιουργεί
καί τούς βιασμούς καί τούς φονιά-
δες. Η κοινωνική άπομόνωση, είναι
καί σεξουαλική άπομόνωση. Πρέπει
λαιάδν να έδούμε τούς τρελλούς
τούς βιαστές, τούς άνώμαλους, τούς
όράκους, στην έξαθλίωση πού δημιουρ-
γεί ή καπιταλισμός, μέ την άνεργία,
την άνασφάλεια, την άβεβαιότητα
τά πάντα. Μέσα στην μίσγρια καί την
έκπαιρία, άναμώ μας!

Τό σύστημα τ σκοθετεί τόν έντο-
ρα μέ την γυναίκα άντικείμενο για
τό πρόβλημα της βίας καί των βιασ-
μών. Μής άποπροσανατολίζει καί βγώ-
ζει τόν έαυτό του έκείνη. Ρίχνει τίς
εύθύνες σε άτομικό έπίπεδο, στους
κάποιους τρελλούς πού ή τούς χύσει
λίγα χρονών μεσα καί έδωκε άποδό-
σει δικαιοσύνη. Μέσα στα ίδια λίγα-
πολύ πλάσια κινούνται τό ρεφορμισ-
τική κόμματα σε σχέση με τό γυναι-
κό. Δέν μιλάνε κήν για χυναικείο
έκτελετωμένο έλλά για μία ίση μετα-
χείρηση στα πλαίσια μιας πιά όμο-
κρατικής συνταγματικής νομιμότητας
καί μέσα σ' αυτό ζήτησε έπί την δι-
καιούση την πιά παραδειγματική τι-
μωρία των ένδων.

Επί ίδιο άποτέλεσμα καταλήγουν
οί σεξιστικές φεμινιστικές ομάδες
πού έχουν την άδυναμία να δουντήν
ταξική φάση τού προβλήματος, όποτι
μόντε στην κυρίαρχη έόολογία, δέν
δίνουν στην πλάη μία άντικαταλι-
στική προοπτική καί θεωρώντας καί
αυτές τόν άντρα τόν μόνο υπεύθυνο
καταφεύγουν σε άτομικές λύσεις (αύ-
τομόννα) ή βία στην βία των βιαστών.

Υπάρχει τό άμμο πρόβλημα της
ένταμείωσης της κατάστασης. Η βί-
α ενάντια στις γυναίκες έχει κήρει
διαστάσεις. Ο φοβός έχει κήρει στην
ζωή μας, καί έπί κήρον μής έκτελε-
ται καί τό ίδιο τό σύστημα πού λέ-
ει ότι μής προστατεύει, δέν μπορού-
με να καταφεύγουμε στην άστυνομία
να μής προστατεύσει, ούτε καί στα
δικαστήρια να νάνε παραδειγματική
καί σκληρότερα μέ τούς βιαστές, για
τί έτσι τό βιάζουμε στή ζωή μας,
τούς βιάζουμε να μής παρακολουθούν
να μής έλέγχουν. Μόνες μας έχουμε
να άντικαταστήσουμε την κατάσταση,
άλλά όχι όπως έξατομικοποιημένα.
Λίγο-λίγο όλες μαζί πρέπει να άρχί-
σουμε να παίρνουμε τό μέτρα μας.
Έζω έπί την Έλλάδα άλλες γυναί-
κες τήνουν κήδρας κήνει, πχ, στην
Αγγλία οί γυναίκες έχουν κήνει
"κέντρα βιασμών" για να λειτουργή
συλλογικά γύρω έπί αυτό τό πρόβλη-
μα. Τό πόν είναι να μής γίνει συνε-
δηση ότι πρέπει να στήριχτούμε στή
όραση μας.

Πριν όχι πού καιρό λειτουργού-
σαν κάποιες ομάδες, είτε για την ή
ντισέληση, είτε για την διαφήμιση
είτε για τούς βιασμούς. Αλλά έπί
τίς πολιτικές δυσκολίες πού μπαί-
νανε γι' αυτές τίς ομάδες, διαλυθή-
κανε. Τώρα πού ή κατάσταση για μής
χειροτερεύει ή βία καί ή καταπίε-
ση όξύνονται, τώρα είναι καιρός να
δοιμε πώς να άναμαζευτούμε να βί-
λουμε μπροστά κάποια πράγματα: Λί-
γη έπαναπαύομαστε ότι ή κυβέρνη-
ση ΠΑΣΟΚ ή μής λύσει τό πρόβλημα
τα, ή ότι ή κήνει έπί μόνη της καί
τι για μής. Έμείς ή πρέπει να άρ-
χίσουμε να άντιστεκόμαστε στην κυ-
ρίαρχη έόολογία καί στή λειτουργία
της, άδώντας τό περιθώριο όρά-
σης, στους έόλους τούς βιαστές.

(άναδημο-
σίευση
έπί τή
ΒΑΒΕΛ)

Οι Παλαιστίνιοι αναμεσα στον Σιωνισμό

Οι ήρωικές μάχες της Βυρηντού, όπου κατόρθωσαν οι Παλαιστίνιοι να ζήσουν με τους άριστους λιβανέζους να αντισταθούν για πολλές μέρες στη στενή πολιορκία και τους βαμβαρδισμούς των Ισραηλινών είναι ακόμα νωπές στη μνήμη μας.

Κι αυτό δεν είναι η πρώτη φορά. Αντίθετα ο θρόνος των Παλαιστών νικών, όπου με το δάλο στο χέρι, πολεμάει τον σιωνισμό και τον ιμπεριαλισμό έχει επιβεβαιώσει όλα τα απελευθερωτικά κινήματα, είναι τα παραδειγματικά τους και τουτόχρονα είναι η άμεση βοήθειά τους στις διάφορες ανάγκες τους.

Αυτή όμως η εικόνα καταστρέφεται από την παλιν πραγματικότητα. Αμερικάνοι πεζοναύτες, μεταφορμημένοι σε ειρηνευτική δύναμη, γίνονται "προστάτες" των Παλαιστινίων προσφύγων με την έγκριση του ΠΛΟ. Ο Ρήγκαν κάνει πρόταση για τη λύση της κρίσης, παραλαβή της συμφωνίας Κάμπ-Ντέβιτ και κρίνεται θετική από τον Άραβι.

Τό ίδιο το ΠΛΟ βρίσκεται σε κατάσταση διάλυσης με τους μαχητές του διασκορπισμένους στις διάφορες άραβικές χώρες εκτός από την επιβίωση των σχετικών κυβερνήσεων, ενώ οι πρόσφυγες, άπολοι και άπρωοι, ταυτίζονται στα στρατόπεδα του Λίβανου.

Και φυσικά, οι άραβικές χώρες, παίρνουν την πρωτοβουλία την άνομο διασκέψη της Φεζ (στη σχετική πόλη του Μαρρόκου) και προτείνουν κοινό σχέδιο διαπραγματεύσεων με το Ισραήλ. Είναι η πρώτη φορά που παροβρέθηκαν με αντιπροσώπους όλα τα άραβικά κράτη, του θύμιζε εκείνες τις κηδεύσεις που πλακωνόουν δόμοι οι συγγενείς να κλάμουν τον μαρτυρικό. Το σχέδιο μοιλονότι έμφωνίστηκε σάν καινούργιο, έμοιαζε πολύ με όλα τα προηγουμένα: τη συμφωνία του Κάμπ-Ντέβιτ, την πέραςυνή πρόταση Ράντ της Σαουδικής Άραβίας, του πρόσφατου σχεδίου Ρήγκαν. Η μόνη διαφορά ήταν το άποδοκατι σμένο παλαιστινιακό κίνημα.

Όσο όμως κι έκανε εντύπωση ο δόλο τον κόσμο το πόσο οι άραβικές χώρες ξεπύλησαν τους Παλαιστίνιους την ώρα της πιο κρίσιμης μάχης τους, αυτό δεν είναι κάτι καινούργιο. Είναι η άποδορύωση μιας δολοκλήρης πολιτικής των άραβικών χωρών απέναντι στο παλαιστινιακό κίνημα που ξεκινάει από παλιά.

Συμαχία

Τό παλαιστινιακό κίνημα απ' την αρχή είχε να αντιμετωπίσει δύο άποκετά καθοριστικά προβλήματα: Τό ένα ήταν η θέση του απέναντι στο Ισραήλ και τό άλλο η σχέση του με τό άραβικό κράτη.

Η διαφορά του με τό άλλα έθνη κοσμελευθερωτικά κινήματα ήταν ότι δεν μπορούσε να περιοριστεί σε αί τμήματα "έθνικής ανεξαρτησίας" για τί οι Παλαιστίνιοι είχαν χάσει ό-χι μόνο την ανεξαρτησία τους αλλά και τη γή τους. Οι σιωνιστές με τη βοήθεια των Άγγλων κατόρθωσαν τό 1948 όχι μόνο να δημιουργήσουν τό δικό τους κράτος στην περιοχή της Παλαιστίνης αλλά και να διάδουν, με διωγμούς και σφαγές όλοους Παλαιστίνιους από την πατρίδα τους.

Έτσι οι Παλαιστίνιοι είχαν απ' την αρχή σάν άμεσο αίτημα την επι-στροφή στη γή τους, και σάν συνέ-πεια τη μη άναγνώριση του Ισραήλ-λινού κράτους, που είχε προταχτεί από σιωνιστές έποίκους που ήρθαν στροφή στη γή τους, και σάν συνέ-πεια τη μη άναγνώριση του Ισραήλ-λινού κράτους, που είχε προταχτεί από σιωνιστές έποίκους που ήρθαν κύρια από την Ερώπη.

Παράλληλα, έπειδή οι Παλαιστώνι-νιοι, μετά τον διωγμό τους, έγκασαν τόθηκαν σκεδόν σ' όλες τις άραβικές χώρες με την κύρια δύναμή τους τό Λίβανο και στην Ιορδανία, είχαν ν' αντιμετωπίσουν και πρόβλημα χέ-σων μ' αυτές τις χώρες. Δεν ήταν απ-λά ένα πρόβλημα διπλωματίας αλλά ήταν θέμα σχέσης των Παλαιστινίων με τό επιμέρους άραβικά κράτη, τό μολονότι δεν υπήρχε πάνω σ' αυτό έ-νιαία αντιμετώπιση μέσα στους Πα-λαιστίνιους και στο ΠΛΟ από τη δημιουργία του, έντότοις επικόρυνες

και την Αραβική αντιδραση

Παλαιστίνιοι λυμενεργάτες σε άεργία στο Λίβανο

στην επίσημη πολιτική, ή συμαχία του ΠΛΟ με τό άραβικά κράτη, (με κάποιες διακρίσεις άνάμεσα σ' αυτά). Αυτό τελικά καθόρισε τόσο την πορεία του παλαιστινιακού κιν-ήματος μέσα στις έξιες τις άραβί-κές χώρες, όσο και τη θέση του ΠΛΟ απέναντι στο Ισραήλ.

Οι πρόσφατες σφαγές στόν Λίβα-νο και οι άποφάσεις της συνδιάσκε-ψης της Φεζ για άναγνώριση του Ι-σραήλ - σάν κράτος και άρα ή παραι-τηση από τό αίτημα της επιστροφής - είναι τό τίμημα αυτής της πολιτι-κής.

απο το "Μαύρο Σεπτέμβρη"...

Η άγκυράσση των Παλαιστινίων στις διάφορες άραβικές χώρες όμ-ι ούργως άρεκατά προβλήματα γι-αυτές γιατί έμπουνε πύο πιεστικά και πύο άμεσα τό να πάρουν θέση γι-ά τό πα-λαιστινιακό. Αύτη η πίεση δημιουργεί-ται τόσο γι-ά τό "άντιιμπεριαλισ-τικό" καθοριστικό έκείνης της περιό-δου (πχ. Αίγυπτος, Ιράκ) όσο και γι-ά τό πλύορτα έμύρτα του περσι-κού κράτους, όπου άγκαταστάθηκαν κα-τά έκατοντάδες χιλιάδες οι Παλα-στίνιοι, προσπαθώντας να βρούνε κά-ποια δουλειά.

Αύτη την πίεση τό πλύορτα άρα-βικά κράτη προσπαθούσαν να τη λύ-σουν κύρια με τη χρηματοδότηση του ΠΛΟ και με την άναγνώριση του σάν έπίσημο - σκεδόν κρατικό, έκπρό-σωπο των Παλαιστινίων. Έτσι τό έ-μύρτα του περσιτικού κράτους και ή Σαουδική Άραβία, έγιναν οι μεγάλοι έργοκατοδότες του ΠΛΟ, είτε με έγκυρησες των κυβερνήσεων τους, είτε με ύποκρυπτες ήρωαυσεις τους. Τό παλαιστινιακό φορολογικό (5%) των Παλαιστινίων που ήταν έγκαστο τίμημόν σ' αυτές τις χώρες, Αλλά ό-ν αυτές οι χώρες μπορούσαν και τήν έρναζαν τόσο "σπανά" δεν συνέβηκε τό ίδιο και με τις άλλες άραβικές χώρες που βρίσκονται γύρω από τό Ισραήλ. Σ' αυτές τις χώρες (Ιορδα-

νία, Λίβανος, Αίγυπτος) οι Παλαιστι-νιοι πρόσφυγες έγκαταστάθηκαν σε στρατόπεδα κατά χιλιάδες, κι άρχι-σαν άμεσα να αντιμετωπίζουν τό έ-δια πρόβλημα στήρησης και κατα-πίεσης που είχαν και οι "άποκλή-ροι" (έργατες, άγρότες, πτωχοκλή-ρης πόλης) αυτών των κρατών των.

Μερικά από αυτά τό καθοριστικό άν-τιμετώπιζαν άμεσα κίνδυνο από την συμαχία αυτών των δύο κομμάτων (Ιορδανία, Λίβανος) και γι-αυτό χρησιμοποίησαν κάθε μέσο (τρομο-κρατία στους πρόσφυγες, πίεση στήν ήγεσία του ΠΛΟ) γι-ά να τήν τοκί-σουν. Στην Ιορδανία τό 1970 ό Χου-σέιν πρσπάθησε να βάλει περιορία μούς στην κίνηση των Παλαιστινίων έξω από τό στρατόπεδο συγκέντρωσης

έτσι όποτε να ύποκρυι έλεγχος έπα-νω τους και να μην μπορούσαν να συ-νεργαστούν με τό Ιορδανικό κίνη-μα. Τήν άρνηση των Παλαιστινίων να δεχτούν τούς περιορισμούς, άκόλου-θησε σφαγή και διωγμός τους από τήν Ιορδανία. Είναι τό γεγονός τό πύο είναι γνωστό σάν "Μαύρος Σε-πτέμβρης" και πύο στοίχιζε τή ζωή χιλιάδων προσφύγων και τη διάσπα-ση του ΠΛΟ. Τότε γι-ά πρώτη φορά να ήγκαν άνοιχτά οι άντιθέσεις άνάμε-σα στήν φιλοαραβική πολιτική του ΠΛΟ, πύο έκπροσωπούσε κύρια ή "Αλ-Φατάχ" και στις άλλες τάσεις (πχ. Λαϊκό Μέτωπο γι-ά τήν Απελευθέρωση της Παλαιστίνης και Δημοκρατικό Λαϊκό Μέτωπο) που είχαν πύο κριτι-κή στάση απέναντι στις άραβικές ψ-ρες.

Τό ίδιο έπαναλαμβάνεται και στο Λίβανο τό 1976 από τούς Σιριουσί-τες τής Φορά. Οι Παλαιστίνιοι πρόσφ-υες συνεργάζονται με τό "Εθνικό κί-νημα του Λιβάνου" (όργανωση άμύ-ρα διασώρων άριστορών, έθνικιστικό-ν και ναοερικών όργανώσεων) και γι-ά τήν πρώτη φορά και οι δύο μαζί βάζου-ν την προοπτική της κοινωνικής έπα-νοστάσης σάν άπάντηση στις έθνικί-κές και θρησκοεθνικές διατρήσεις πύο-κυ ριαρχουσών και σκέπάζουν τήν πραγ-μα-τικότητα μέχρι τότε. Έτσι στείχ -

νουν τήν λεγόμενη "παλαιστινιο-προ-σφυτική" συμαχία πύο έπικρατής της βροσκοται ό λιβανέζος ήγέτης Καμάλ Τζουμπλάττι. Τόν έμφάλο πύο-λερο πύο έσπάζει τό '75 στή δολι-βανέζικος στρατός ούτε ή σάλαγιά δεν μπορούν να άποκαταστήσουν τήν χαμένη κυριαρχία τους. Τότε αυτό τό ρόλο των άναλαμβάνει ή Συρία πύο στήριγμένη στους παλαγγίτες (άκ-ριβας στους έδρους πύο στήριχτηκε σήμερα και τό Ισραήλ) έπιτίθεται στους παλαιστίνιους μαχητές και τούς έξαναγορίζει στή στρατοπεδία τους. Τωτόχρονα και γι-ά ν' άδυνατί-σει και τό "Εθνικό Κίνημα του Λί-βανου" διασπαστεί τόν άρχηγό του Κα-μάλ Τζουμπλάττι.

Αλλά ή προσπάθεια των άραβικών χωρών να περιορίσουν ή και να δια-λύσουν τό παλαιστινιακό κίνημα δώ-περιλαμβάνει μόνο "έπιστολές" ίσο-ρίες. Είναι τωτόχρονα και μιά συ-νεχής προσπάθεια να βάλουν πίεση πάνω στο ΠΛΟ να άστυνομεύσει περί-σσότερο τό μέλη του, να περιορίσει τις επιθέσεις του πύο τό Ισραήλ και να άνοίξει έναν διάλογο μαζί του.

Σ' αυτό βοηθάνε και διάφορες άλ-λες έξελίξεις, πύο άρχίζουν να συ-βαίνουν στόν άραβικό κόσμο. Έχει περάσει πύο ή περίοδος του "έθνο-λου άντιιμπεριαλισμού" και τήν "έθ-νικιστική" έξουδύν. Οι οίκοφυγες αυτών των χωρών έλα και περισσό-τε-ρο έχουν άνάγκη από τις "έμπερια-λιστικές" έπενδύσεις, ενώ έσωτερι-κα άρχίζουν να φουντώνουν οι άπε-ργίες και οι διαδηλώσεις των έρνα-τών και των πτωχών "άποκλήρων". Τόν Γενάρη του 1977 γίνονται στην Αί-γυπτο γι-ά τρεις συνεχείς μέρες, οι μεγαλύτερες διαδηλώσεις έπειδή οι έξήθηκαν οι τιμές στή τρώφμα. Μόνο γι-ά τή ματωμένη αυτών των αύξησης καταφέρνει ό Σαντάτ να διασώσει τό τούφρι του.

στο Κάμπ- Νταιβίτ

Έτσι οι συμφωνίες του Κάμπ-Ντέ-βιτ τό 1978 δεν έπρεσαν από τόν ού-ρανό, αλλά ήρθαν σάν έπιστέφανο μιας δολοκλήρης προσπάθειας, από ά-ραβικά κράτη, πύο Ισραήλ (έργατες, άγρότες, πτωχοκλή-ρης πόλης) αυτών των κρατών των.

Μερικά από αυτά τό καθοριστικό άν-τιμετώπιζαν άμεσα κίνδυνο από την συμαχία αυτών των δύο κομμάτων (Ιορδανία, Λίβανος) και γι-αυτό χρησιμοποίησαν κάθε μέσο (τρομο-κρατία στους πρόσφυγες, πίεση στήν ήγεσία του ΠΛΟ) γι-ά να τήν τοκί-σουν. Στην Ιορδανία τό 1970 ό Χου-σέιν πρσπάθησε να βάλει περιορία μούς στην κίνηση των Παλαιστινίων έξω από τό στρατόπεδο συγκέντρωσης

έτσι όποτε να ύποκρυι έλεγχος έπα-νω τους και να μην μπορούσαν να συ-νεργαστούν με τό Ιορδανικό κίνη-μα. Τήν άρνηση των Παλαιστινίων να δεχτούν τούς περιορισμούς, άκόλου-θησε σφαγή και διωγμός τους από τήν Ιορδανία. Είναι τό γεγονός τό πύο είναι γνωστό σάν "Μαύρος Σε-πτέμβρης" και πύο στοίχιζε τή ζωή χιλιάδων προσφύγων και τη διάσπα-ση του ΠΛΟ. Τότε γι-ά πρώτη φορά να ήγκαν άνοιχτά οι άντιθέσεις άνάμε-σα στήν φιλοαραβική πολιτική του ΠΛΟ, πύο έκπροσωπούσε κύρια ή "Αλ-Φατάχ" και στις άλλες τάσεις (πχ. Λαϊκό Μέτωπο γι-ά τήν Απελευθέρωση της Παλαιστίνης και Δημοκρατικό Λαϊκό Μέτωπο) που είχαν πύο κριτι-κή στάση απέναντι στις άραβικές ψ-ρες.

Τό ίδιο έπαναλαμβάνεται και στο Λίβανο τό 1976 από τούς Σιριουσί-τες τής Φορά. Οι Παλαιστίνιοι πρόσφ-υες συνεργάζονται με τό "Εθνικό κί-νημα του Λιβάνου" (όργανωση άμύ-ρα διασώρων άριστορών, έθνικιστικό-ν και ναοερικών όργανώσεων) και γι-ά τήν πρώτη φορά και οι δύο μαζί βάζου-ν την προοπτική της κοινωνικής έπα-νοστάσης σάν άπάντηση στις έθνικί-κές και θρησκοεθνικές διατρήσεις πύο-κυ ριαρχουσών και σκέπάζουν τήν πραγ-μα-τικότητα μέχρι τότε. Έτσι στείχ -

η εξωτερική πολιτική του ΠΑΣΟΚ

Συνεχία απο 627. 4

της κοσμοαντικης σφαρας σάν μοθη-τούδου πύο τούς τράβηξε τό αυτί ό δόσκαλας.

Σέ όλη αυτή τήν διαδικασία ή έθνική άμοψήχια γύρω από τήν έξω-τερική πολιτική δεν διασπαράχτηκε πύο κοινό κώμη. Παρόλες τις στρο-φές και διακυμάνσεις, ή συγκοπήθε-ση γι-ά τούς κυβερνητικούς χειρι-σμούς ήταν λίγος-πολύ άδύναμη. Η ΝΑ χειροκρότησε ατάραστα μιά-δύο ρες γι-ά να θυμίζει ότι διακλήσεις σμηνόει συνέχηση της δικής της πο-

αίτηματα των διαπραγματεύσεων και ζητάει τήν άπόδοση των κατεχομένων (μετά τό 1967) και όχι αυτά πύο ή-ταν από τό 1948. Αλλά ή δολοκλήρης της Παλαιστίνης.

Μέ τη συμφωνία του Κάμπ-Ντέ-βιτ παραιτείται κι από αυτό τό αί-τημα. Αντίθετα άναγνωρίζει τήν ό-παρξη του Ισραήλ σάν κράτους με όλα τα έδωρα του (έκτός του Σινά σάν άντάλλαγμα των καλών ύπρε-σιών της Αίγυπτου) και προτείνει γι-ά τή λύση του παλαιστινιακού τό έξής: τήν άμειωμένη άπό μικροπύο λαοιτινιανού κράτους, μετά από μιά πενταετία, στήν δυτική όχθη του Ιο-ρδάνη (και πιθανώς στή σενόν της Γκόζας) πύο να βροσκοται κάτω από τήν έλεγχο του Ισραήλ (καί σάν τήν βόρεια Ιρλανδία).

και το σχέδιο της συνδιασκέψης στη Φεζ

Από τη συμφωνία του Κάμπ-Ντέ-βιτ μέχρι τήν πρόσφατη συμφωνία της Φεζ στή Μαρρόκο, όπου άναγνωρί-στηκε από όλες τις άραβικές χώρες και τό ΠΛΟ, τό θετικό πνεύμα της συμφωνίας, δεν ήταν παρά μιά περίο-δος συμβιβασμού και ύποκρυφου-σών του ΠΛΟ, τόσο απέναντι στους όρους πύο έβαζαν τό άραβικό κράτη, όσο και απέναντι στις πιέσεις πύο έξα-σκούσαν πάνω του οι έυρωπαϊκοι (με κύριο μεσοασητή τή Γάλλία).

Σ' αυτή τήν περίοδο σμνέβησαν π-έξής βασικά γεγονότα πύο βοηθούσαν πύο αυτή τήν κατεύθυνση:

Τό μέτωπο της άρνησης πύο φτιά-χτηκε από άραβικά κράτη πύο ήταν αντίθετα στή συμφωνία Κάμπ-Ντέβιτ άποδειχτηκε φιάσκο. Σ' αυτό συμμετεί-χαν ή Συρία, τό Ιράκ, ή Λιβύη, ή Ά-νερλία, τό ΠΛΟ. Τόσο οι άντιθέσεις ά-νάμεσα στις χώρες πύο συμμετείχαν όσο και ή πολιτική της κάθε μιάς απ' αυτές άπέναντι στο ΠΛΟ (πχ. ή Συ-ρία στόν Λίβανο από μιά στιγμή και πέρα συνεργάζονται με τούς φαλαγγί-τες ενάντια στους Παλαιστίνιους) ού-σιαστικά τό διάδυσαν μετά από λί-γο.

Μετά από τήν άποτυχία του με-τώπου της άρνησης ή πρωτοβουλία πέ-ρασε πύο άνοιχτά στή χερία της Σα-ουδικής Άραβίας πύο με τις εύλο-γες Άμερικάνων και Ευρωπαίων άέ-λοβες τήν διαμεσολαβητικό ρόλο. Στό-χος αυτής της πρωτοβουλίας ήταν να μετρήσει όλα τό άραβικά κράτη πάνω σ' ένα σχέδιο λύσης του παλαιστινι-κού. Τό σχέδιο αυτό, γνωστό σάν σέ-διο Ράντ, δεν διέφερε και πύο από τις συμφωνίες του Κάμπ-Ντέβιτ. Η μόνη ούσιαστική διαφορά, ήταν ή ύποκρυψη όλων των άραβικών κυβερ-νήσεων και του ΠΛΟ κάτω από αυτό τό σχέδιο και όχι μόνο της Αίγυπ-του. Τό ΠΛΟ δικάστηκε πάνω σ' αυτήν τήν πρόταση. Ο Άραβισ ένύ ήταν ή-πέρ αυτής της πρότασης, άεσμεύτηκε από τήν πλειψηρία της Έκτελεστι-κής Επιτροπής και δεν παροβρέθη-σε στήν διασκέψη. Έτσι πύο πύο μύ-νες ή έδω πρόταση πύο έγινε τάρ-α

άποδεκτή απ' όλους, δεν κατόρθωε τό-τε να μαζέψει ούτε τήν άπαραίτητη άπορτία γι-ά να τήν συζητήσει.

Τό τελευταίο χτύπημα γι-ά τήν παρόδοση άνευ όρων του ΠΛΟ τό φέρ-νει τό Ισραήλ με τήν πρόσφατη στρατιωτική επέκλιψη στόν Λίβα-νο.

Τό άραβικό κράτη δέχονται με άνακοήρηση. Τό άριστορό Λιβανέ-ζικό κίνημα είναι άρεκατό άδυνατι-μένο γι-ά να στήριξει τήν άμνη με τούς παλαιστίνιους. Τό ΠΛΟ, πύο άπο μοναμύο και διασπασμένο γι-ά τό τί πρέπει να κάνει.

Έτσι ή του ήτα ά-κολούθει και ή πολιτική ύποκρυψη με τήν άποδοχή της πρότασης πύο έ-μνε γι-ά στήν θετική (Σεπτέμβρης '82) διασκέψη της Φεζ. Πρόταση πύο άνα-γνωρίζει τό δικαίωμα ύπαρξης του έθ-νολαϊτικού κράτους ενό περιορίζε-ται να διαπιστώσει τήν "άνάγκη" των Παλαιστινίων γι-ά μιά πατρίδα, με ύποθέσεις γι-ά τήν δυτική όχ-θη του Ιορδάνη και γι-ά τό σενόν της Γκόζας).

Αυτό δεν στοίχισε μόνά ή ζωή Παλαιστινίων μαχητών και τή διάλυ-ση δολοκλήρων βάσεων του ΠΛΟ από τό άραβικό κράτη (χωρίς καμιά άντιδ-ραση από τήν ήγεσία του ΠΛΟ) αλλά σιγά-σιγά και στή παρομύρση του κοινού στόχου άπώλη της έπιστοο-φής στή γή τους.

το διήγημα

Γι-ά όλη μιά φορά ένα έθνικιστο-πελευθερωτικό κίνημα άντιμ-τώπιζε τό ίδιο δίλημμα: Συμαχία με τίσκυ βερνήσεις ή με τό κίνημα των χω-ρών. Οι Παλαιστίνιοι πρόσφυγες των στρατοπέδων, έργατες στις διάφορες άραβικές χώρες, ένόθηκαν με τό έρ-νατικό κίνημα των άραβικών χωρών. Γι-αυτό και ή εξέγερση του Άμμόν τό 1970, γι-αυτό και ή δύναμη πύο άπέκτινεν τήν περίοδο του έμφύλιου πόλεμου στόν Λίβανο. Αντίθετα ή ή-γεσία του ΠΛΟ, σάν ήγεσία ενός έθ-νικοπελευθερωτικού κινήματος, με διαφορετική τοξική σύνθεση (από τότε έργατες της δυτικής "όχθης", μέχρι τούς τεχνοκράτες-κοπιτολαιο-κτες των έμυρτών του περσικού κόλ-που) περιορίσε τούς στόχους της στις έδωσμένες διεκδικήσεις και στή ρίχτηκε γι-ά να τίσ προμοτοποίηση στήν συμαχία της με τις άλλες ά-ραβικές χώρες.

Αυτό δεν στοίχισε μόνά ή ζωή Παλαιστινίων μαχητών και τή διάλυ-ση δολοκλήρων βάσεων του ΠΛΟ από τό άραβικό κράτη (χωρίς καμιά άντιδ-ραση από τήν ήγεσία του ΠΛΟ) αλλά σιγά-σιγά και στή παρομύρση του κοινού στόχου άπώλη της έπιστοο-φής στή γή τους.

Ισραήλ και τις δυνατότητες της πολεμικής μηχανής του πύο θεωρή-τω πύοτυπο. Πράκειται γι-ά τήν λογική προέκταση της σιωνιστικής τοίπα περισσότερο ή λιγώτερα "άνταλλάγμα-τος". Αλλά και τό κυριώτερο, γι-ατί στήριζει τούς έλγυμούς της στή ά-τελείωτη κυνηγητό της πολεμικής έ-τοιμότητας άπαιτώντας συνέχηση γέ-ες θυσίες.

Είναι χαρακτηριστικό δέ τό έ-λευταίο περίοδο και ενό ή έπίσημη έλληνική θέση ύποστηρίζει τούς Πα-λαιστίνιους, στούς στρατιωτικούς κ-λους κυριαρχεί ό θουσμός γι-ατό

Ισραήλ και τις δυνατότητες της πολεμικής μηχανής του πύο θεωρή-τω πύοτυπο. Πράκειται γι-ά τήν λογική προέκταση της σιωνιστικής τοίπα περισσότερο ή λιγώτερα "άνταλλάγμα-τος". Αλλά και τό κυριώτερο, γι-ατί στήριζει τούς έλγυμούς της στή ά-τελείωτη κυνηγητό της πολεμικής έ-τοιμότητας άπαιτώντας συνέχηση γέ-ες θυσίες.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΔΕΝ ΔΥΝΑΤΑΙ

"Ο χρόνος δουλεύει για μας". Αυτή η διακήρυξη του Γιανουζέλακι συμπόκωνε όλη τη πολιτική της Πολωνέζικης Χούντας. Συνδυάζοντας την πύδη άγρια τρομοκρατία με τις δολοφονίες τις χιλιάδες συλλήψεις και τις απολύσεις των πύδη δραστηρίων εργατών, τις ισχυρές πολιτικές πιέσεις με την απειλή της πείνας ή της Ρώσικης εισβολής, τις προσπάθειες εκκοδόμησης "γέφυρων" είτε μέσω της εκκλησίας είτε μέσω από το "σπάσιμο" ενός κοινοτικού συνδικαλιστών της αλληλεγγύης, ή χούντα ήλπιζε πως όργα ή γρήγορα θα έφθαιρε τη μαχητική διάθεση των Πολωνών εργατών.

Όμως το καταληκτικό ξέσπασμα των κινητοποιήσεων της εργατικής τάξης μέσα στον Αύγουστο και το Σεπτέμβριο έδειξε ότι τίποτα δεν έχει κριθεί στη Πολωνία. Η μαζικότητα, η αποφασιστικότητα, η παλιότητα των μορφών δράσης, η διατήρηση της υποστήριξης της μεγάλης πλειοψηφίας του πληθυσμού, δείχνουν τις τεράστιες δυνατότητες που διατηρεί το μαζικό κίνημα. Παράλληλα είτε μέσα από τις συγκρούσεις είτε μέσα από τους έλλειμους τόσο της χούντας όσο και της παράνομης ηγεσίας της αλληλεγγύης ξανάρχονται στο προσκήνιο όλα τα προβλήματα στρατηγικής και πολιτικής τακτικής που έβαλε το ξέσπασμα της Πολωνέζικης επανάστασης.

Αυτή η επίδειξη δύναμης του εργατικού κινήματος μετά από ένα περίπου χρόνο σκληρής στρατιωτικής δικτατορίας αναγκάζει τις διαστάσεις του "Πολωνικού".

Ο "Ιστορικός νεκροθάφτης" έχει μπει σε κίνηση στην Ανατολική Ευρώπη.

Η ταπεινή της φόρος

Από τις αρχές της Άνοιξης η χούντα έριξε το βάρος της στη πολιτική πίεση και στην έλαστικότητα "συνομιλητών" από το μπλόκ της αντιπολίτευσης.

Χρησιμοποιώντας το επιχείρημα ότι "οι άπειρες και το συμποτόξ έδηγοίν την οικονομία στη καταστροφή και το λαό στη πείνα" ο Γιανουζέλακι πέτυχε να πείσει την παράνομη ηγεσία της αλληλεγγύης στην απόφαση "τά 5 ναί": Μία απόφαση που δρχόταν άναστολή κάθε άπεργιακής δράσης για τόν "Ιούλη, που πρότεινε στους εργάτες να εργαστούν για την ανάκαμψη της οικονομίας, με αντάλλαγμα μέτρα φιλελευθνοποίησης του καθεστώτος και ξεκίνημα διαλόγου με την αλληλεγγύη για μία "Εθνική συμφιλίωση" έπιστροφής στο παλιν άπ' τις 13 Δεκέμβρη καθεστώτος.

Υποθετώντας το σύνθημα της "Εθνικής συμφιλίωσης" χωρίς να του δίνει κανένα συγκεκριμένο περιεχόμενο, η χούντα προχώρησε τις γέφυρες προς την εκκλησία και τους συνδικαλιστές: Μέσα στις συγκρούσεις του Αύγουστου ή αντιπροέδρος της χούντας Ρακόφκι δήλωνε ότι ή καθολική Ιεραρχία άποτελεεί "άπαραιτήτο στοιχείο των κοινωνικοπολιτικών σχέσεων μέσα στη χώρα και ή διάλογος μαζί της δεν σταμάτησε ποτέ". Σε άπάντηση ή καρδινάλιος Γκλέμπ κάλεσε τους Πολωνούς εργάτες "να μην υποκύψουν στην όργη" και να μην κινητοποιηθούν τόν Αύγουστο θέση που προκάλεσε τη πρώτη γραπτή άποδοκιμασία της αλληλεγγύης στη τακτική της εκκλησίας. Άργότερα μέσα στις συγκρούσεις ή Γκλέμπ ξανά δήλωνε "δέν έχει καμμία έννοια το να πετάς πέτρες" διαχωρίζοντας την εκκλησία από τους διαδηλωτές. Τόν Ιούλια σελιμή 9 συνδικαλιστές των "αυτοδύναμων συνδικάτων" και για πρώτη φορά ένα μέλος της παλιάς Εθνικής ηγεσίας της αλληλεγγύης κυκλοφόρησαν κείμενο δηλώνοντας πως είναι έτοιμοι για "διάλογο" με τη χούντα με στόχο τήν "Εθνική συμφιλίωση".

Στά τέλη του Ιούλη έγινε φανερό ότι ή Γιανουζέλακι δέν είναι διατεθειμένος για κανένα αντάλλαγμα στη τακτι-

Οι διαδηλώσεις στις 31 Αύγουστου

κή των "5 ναί". Η ηγεσία της αλληλεγγύης άναθεώρησε τη στάση της με τήν άπόφαση των "5 ΌΧΙ". Στις 17 Αύγουστου κυκλοφόρησε σ' όλη τη χώρα προκήρυξη με τήν άπογραφή "Άπεργιακή έπιτροπή εργατών της αλληλεγγύης" που κάλούσε δεκαπενθήμερο κινητοποίησης που θα κορυφώνονταν στις 31 Αύγουστου έπείτριο των συμφωνιών του Γκτάνσκ ...

Η δύναμη του κινήματος

Στις 17 Αύγουστου τά ναυπηγεία "Βόρσκι" στο Στετίνο κατέβηκαν σε άπεργία για να τιμήσουν τους νεκρούς εργάτες του '70. Τήν ίδια μέρα στη Βαρσοβία έγινε ή πρώτη διαδήλωση για το ίδιο θέμα. Από τότε ή χούντα δέν έχει καταφέρει ούτε με τήν άγρια καταστολή ούτε με τους έλλειμους να σταματήσει το ξέσπασμα καθημερινών κινητοποιήσεων που άγκάλισαν όλη τη Πολωνία :

* Η έκταση του κινήματος είναι πράγματι σε έθνικά έπίπεδο: από τις 39 περιφέρειες της Πολωνίας οι 34 συγκλονίζονται άκόμα από τις συγκρούσεις. Διαδηλώσεις έγιναν σε 59 πόλεις.

* Οι μορφές δράσης που χρησιμοποιήθηκαν δείχνουν το βάθος και τήν άποφασιστικότητα του κινήματος. Άπεργίες, διαδηλώσεις, άποφράγματα και πολιτικές συγκρούσεις με τήν "Μιλίτοια".

Τά τάνες στη ναυπηγεία Γκτάνσκ

Τά προβλήματα γραμής

Ένώ οι διαδηλώσεις και οι συγκρούσεις συνεχίζονται, από τις 5 ής τις 7 Σεπτέμβρη συνεδριάζει ή παράνομη ηγεσία της αλληλεγγύης για να έκτιμήσει τη νέα κατάσταση. Οι συνδικαλιστές ήγέτες έκτιμούν τη 31 Αύγουστου σαν μεγάλη νίκη, μιάς και από δεικνύει ότι καμμία εξέλιξη δέν μπορεί να προχωρήσει χωρίς τήν έγκριση της αλληλεγγύης. Καλούν τους εργάτες σε τρεις νέες πανεθνικές κινητοποιήσεις : Στις 31 Σεπτέμβρη για να τιμηθούν οι νεκροί της 31 Αύγουστου, στις 21 Οκτώβρη δεύτερη έπείτριο της νομιμοποίησης της αλληλεγγύης, στις 11 Νοέμβρη έπείτριο της άνεξαρτησίας της Πολωνίας.

Στόχος των κινητοποιήσεων είναι νά έσθεί το καθεστώς να άναγνωρίσει τά δικαιώματα της αλληλεγγύης και να άνοίξει διαπραγματεύσεις με τήν ηγεσία του. Ταυτόχρονα οι συνδικαλιστές δήλωσαν τήν αλληλεγγύη τους στο ΚΟΡ.

Τό ξέσπασμα του κινήματος και ή άπόφαση της Προσωρινής Συντονιστικής έπιτροπής ξανσέρνει στην έπιφάνεια τά προβλήματα που χαρακτηρίζουν τήν "αυτοπεριοριζόμενη επανάσταση" και πριν το πραξικόπημα. Η ηγεσία της αλληλεγγύης μέσα στα πλαίσια της "γαιοπολιτικής πραγματικότητας για τη Πολωνία" κινείται στη προοπτική να μείσει τη χούντα για μία έπιστροφή στην άναγνώριση των δικαιωμάτων και των έλευθεριών που κερδήθηκαν στα δικά χρόνια της νόμιμης άπαρξής της.

Σε έπίπεδο τακτικής αυτό σημαίνει προσπάθεια για κινητοποιήσεις "έπίδειξης δύναμης" κεντρικού χαρακτήρα με στόχο τη πίεση για άνοιγμα διαπραγματεύσεων. Αλλά ή προοπτική και ή τακτική πολλές φορές ξεπερνιέται από το ίδιο το κίνημα : τόσο σε έπίπεδο περιοχόμενου, συνθημάτων κλπ, όπου μέσα στις συγκρούσεις το κίνημα λειτουργεί περισσότερο στη κατεύθυνση της άνατροπής του καθεστώτος παρό της "έθνικής συμφιλίωσης". Όσο και σε έπίπεδο τακτικής όπου το κάλεσμα για πανεθνική κινητοποίηση στη μία ή στην άλλη έπείτριο διευρύνεται σε μονιμότερες και καθημερινές συγκρούσεις στο όργιο ή στα άργασάσια όπως έγινε στους δυο μήνες που πέρασαν.

Άλλωστε μέσα στις συνθήκες της παρνομίας το κίνημα φαίνεται να λειτουργεί περισσότερο με βάση τόν αυθόρμητο προσανατολισμό παρά το προκαθορισμένο σχέδιο. Και μέσα στις τελευταίες συγκρούσεις είναι πολύ φανερό ένα κομμάτι, ιδίως των νέων εργατών στα άποφράγματα, που κινείται με πολύ πιο "άγριες διαθέσεις" από τη Συντονιστική έπιτροπή της αλληλεγγύης. Πράγμα που άναγνωρίζεται και από τους ίδιους τους συνδικαλιστές ήγέτες, όταν στην άπόφασή τους για τις νέες κινητοποιήσεις συμπληρώνουν ότι: "Αυτές τις ήμερομηνίες δέν άφήνεται περιθώριο" ... σε κινητοποίησης που δέν έχουν άποφασιστεί από τη Συντονιστική έπιτροπή ή τά περιφερειακά όργανα του Συνδικάτου".

Και είναι άκριβες ή δύναμη του κινήματος που δημιουργεί τις βάσεις για άπ' το τύπου τις διαφωροποιήσεις. Ένός κινήματος που δέν έχει καμθεί μέσα από δέκα μήνες άγριας καταπίεσης, ενός κινήματος που συνεχίζει άνεβάζοντας συνέχεια το έπίπεδο άντιπαράθεσης. Ένός κινήματος που άντιμετωπίζει κρίσιμα διλήμματα στρατηγικής και τακτικής, ενός κινήματος όμως που όλα δείχνουν ότι άναμορφώνει και τις δυνάμεις που θα όύσουν στο Γιανουζέλακι και τους Ρώσους προστάτες του τήν άπάντηση που τους άρμόζει.